

คณะหมอ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หลวงพ่ : มันไม่มีใครแก้หรอก แล้วอย่างที่ว่านะ เขาอะไรนะ เขาเป็นหน่อของทาง
นั้นนะ ไอ้พวกนี้แหละ อย่างพวกดอกเตอร์ พวกอะไร พวกป่าไม้ เวลาเขามาคุย เขาบอกว่าพวก
โครงการราชดำริ พวกนี้ไม่รู้จักรอก พอมันเข้าไปข้างในนะ พอเอ่ยชื่อเรา ข้างในนะ เขาฟัง
เทปทุกม้วนที่เรามี เทปหนังสือ ทุกม้วน ถึงหมด

โยม ๑ : ครับ.. แล้วก็เขาลงยากไหม เวลาจะให้อะไรเขานี้บางทีเขาไม่รับ

หลวงพ่ : .. ไม่รับ

โยม ๑ : ต้อง.. จนเขาอยากได้เอง

หลวงพ่ : โห้.. ทุกคน อย่างเวลาพูดถึง เวลาราชวังเข้าไปหาหลวงตาใจ เขาบอกว่าใน
หลวงนี่กลัวหลวงตามาก หลวงตาก็ตอบว่า “ทำไมต้องมากลัวเรา” เพราะในสมมุติราชานี้
อันดับหนึ่งของในสมมุติ ใครจะใหญ่กว่ากษัตริย์ ในสมมุตินะ แต่ถ้าโดยธรรมชาติ ก็คือผู้
อุปฐาก ภิกษุมันถึงใหญ่กว่า ธรรมชาติมันสูงกว่าทุกๆ เรื่อง แต่ถ้าในสมมุติไง เรื่องสามัญ
สำนึกนะ ในสมมุติเรานะ เห็นไหม ราชาก็ต้องมาเป็นอันดับหนึ่งของประเทศใช่ไหม ถ้า
อย่างนั้น ราชาก็เป็นอันดับหนึ่ง ท่านใหญ่สุด ในสมมุติท่านใหญ่สุด “แล้วมากลัวเราทำไม”
เพราะว่าถ้าพูดถึงตามหลักแล้ว ดูพระเรา จะเป็นสมเด็จพระเจ้า เป็นพดขุนาคไหนก็แล้วแต่ เวลา
ในหลวงจะเสด็จ เห็นไหม ต้องไปนั่งรอเป็นชั่วโมงๆ นะ โอ้โฮ.. เป็นแถวเลย

แต่ถ้าโดยธรรม นี่ไง ถึงว่าเมื่อก่อนนะ ตอนที่อะไร ตอนที่ไทยช่วยไต้หวันะ ต่อรองกันเขอะนะ ต่อรองว่าจะอะไร จะให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ฟ้าในอยากให้มาก อยากให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มาต่อรองว่ามีอยู่ ๒ ประเด็น สมมุติถ้าบังคับให้มาหรือจะให้มา ต้องมี ๒ ประเด็นนี้ที่ไม่รับ

๑. ต้องไม่เข้าพระราชพิธี.. เพราะไปนั่งที่หนึ่ง ก่อนวันๆ มันไม่ไหว คนแก่

๒. ต้องไม่เป็นเถรสมาคมโดยตำแหน่งไง.. ถ้าเป็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ต้องเป็นกรรมการเถรสมาคมโดยตำแหน่ง ถ้าโดยตำแหน่ง เข้าไปประชุม เข้าไปมันก็วงแตกนะสิ เพราะว่าเราพูดจริง เขาพูดไม่จริง วงมันจะเหลือได้ยังไง วงก็วงแตกซะใหม่

ต่อรองอยู่ ๒ อย่าง เพราะข้างในในหลวงนี้ท่านพูดอย่างนี้

ท่านบอกว่า “ท่านอยากทำบุญกับหลวงตามาก เมื่อก่อนอยากสร้างโบสถ์ สร้างอะไรให้หลวงตา”

หลวงตาบอก “ไม่ได้” เพราะสร้างแล้ว.. ด้วยข้อเท็จจริงนะ การก่อสร้างนี้มันต้องมีพวกกรรมการก่อสร้าง ต้องเข้ามาอยู่ที่นี่ กว่าจะสร้างเสร็จ คนเข้ามาอาศัยวัดมาก มันจะอีกทีกครึกโครม พระก็ตายหมดแล้ว เราถึงจะได้โบสถ์หลังหนึ่งไง ท่านถึงบอกว่า “เหตุผลมันไม่สมควร ท่านไม่ยอมให้สร้าง”

อันนี้ ท่านก็อยากทำบุญซะใหม่ แล้วสิทธิการทำบุญนี้ ไอ้สมณศักดิ์ คนที่อนุญาตได้ก็คือในหลวงคนเดียว คือท่านอยากทำบุญตรงนี้ไง ท่านอยากทำมาก คือท่านอยากถวายท่านอยากถวายสมณศักดิ์นะ แต่ถ้าพระทั่วไปเขาวังแข่งขันกันเพื่ออยากได้ตรงนี้ เห็นไหม

แต่ถ้าเป็นไอ้ฉันไม่เอา แต่เครื่องต่อรอง ต่อรองอยู่ ๒ ประเด็น ประเด็นว่า “จะต้องไม่เข้าราชพิธี” กับ “ไม่เข้าเป็น.. โดยตำแหน่ง ถ้าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ต้องเข้าไปเป็นกรรมการเถรสมาคม”

ทุกคนจะวิ่งเดินเข้าไปตรงนี้นะ เพราะกรรมการเถรสมาคม ตำแหน่งเทียบเท่ารัฐมนตรีนั้น เพราะอะไร กรรมการเถรสมาคมนี้ถือว่าคณะรัฐมนตรีประชุม คณะรัฐมนตรีประชุมนี้ออกมาเป็นกฤษฎีกา ออกมาเป็นกฎหมายใช้ใหม่ เถรสมาคม มติเถรสมาคมนั่นแหละคือกฎหมาย “กฎหมายพระ คำสั่งของพระ”

ทุกคนจะวิ่งเข้าตรงนี้นะ แต่ท่านขอปฏิเสธ ก็เลยคาถันมา.. นี่พูดถึง

ไอ้พวกนี้ข้างล่างมันไม่รู้เรื่อง

นี่ว่า อีโก้ อีโก้

เขาไม่รู้.. ใครไม่รู้.. พอลองไปพูดสิ ไอ้พูดถึงเรา

โยม ๑ : เขาหลงในพระอาจารย์เยอะ กลับไปนี่ไม่เคยฟังเทพใคร เอาชีวิตพระอาจารย์
อุทิศให้ไปซื้อโทรศัพท์มือถือเอ็มพีสาม(MP3) ฟังอยู่นะครับ

หลวงพ่ : ให้เขาฟัง..

เพราะวันนั้นมาเราพูดไปเรื่อยๆ เราพูดไปเรื่อยๆ

โยม ๑ : ๒ ชั่วโมงกว่านะพระอาจารย์

หลวงพ่ : ถึงหรือ?

โยม ๑ : เกือบ ๒ ชั่วโมง..

หลวงพ่ : เพราะที่แรก เขามาตอนสาย พอมาถึงวัดเราให้ท่านข้าวก่อน พอทานข้าว
เสร็จแล้ว เขาบอกมาจากหมอธีระภัทร เรารู้แล้ว ที่นี้เรารู้แล้ว เราก็นึกว่ามันแบบว่ามันจะ..
เหมือนกับ (โทษนะ) คนป่วยมาหาหมอนี้เนาะ มันคุยกันโดยธรรมชาติ มันรักษาได้ง่ายๆ

เขาบอก “ให้พูดมา”

“ไม่.. ไม่หรรอ” แลไปเรื่อย

ต้องให้กูหาเอง ต้องให้แห่ พ่อแห่ ก้อออกไอ้ที่ว่านะ แห่ เราถึงเขียนไว้เลย เขียนที่หัวเรื่อง เห็นไหม “แก้จิต” อันนั้นแก้จิต แล้วเราเอาไว้ให้พวกไอ้...ฟัง เพราะพอเราให้ไปหาไอ้... วันนี้เราก็อุดตอนเช้าวันนี้ เพราะวันนี้คนฟังมันเยอะเต็มไปหมดนะ ก็ตรงนี้ว่าให้.. ว่าอะไรนะ..

ตามรู้จิตนี้มันรู้ไม่ทัน เราไม่รู้ได้ รู้ยาก เราบอกความจริงคนที่ไม่เป็นนะพูดไม่ถูก หรรอ การจิต-การรู้จิตอะไรนี้รู้ไม่ได้หรรอ รู้ไม่ได้เพราะอะไร (โทษนะ นี่เป็นตัวอย่างเดี๋ยวจะหาว่าพูดไม่ได้ว่า) อย่างนี้เลยมานี้ เด็กๆ มันรู้ตัวมันไหม พ่อแม่ต้องโถมตลอดใช้ไหม ต้องสอนมาใช้ไหม ต้องเป็นผู้ใหญ่แล้วถึงจะรู้ใช้ไหม

มันไม่รู้เพราะอะไร เพราะจิตเป็นเราใจ กิเลสเป็นเรา ทุกอย่างเป็นเรา ความคิดเป็นเรา จริ่งไหม ของทุกอย่างเป็นของเราหมดเลย เราจะรู้ตัวเองได้อย่างไร? มันเป็นไปได้ จิตเห็นอาการของจิต มันถึงจะโตขึ้นมา มันถึงจะทำได้ ทุกคนน่าจะคิดว่าตัวเองถูกหมดละ แต่เนี่ย ทุกอย่างเป็นเรานะ ความคิดก็เป็นเรา ความคิดก็เป็นเรา ความสุข-ความทุกข์ก็เป็นเรา กิเลสก็เป็นเรา พ่อเป็นเราขึ้นมาละ พ่อแม่บอกว่า “ไม่ใช่ละ คิดให้ดีนะ คิดผิด คิดถูกนะ”

“อ้าว.. ก็ความคิดเป็นเรา”

ที่เขาไม่รู้มันก็ตรงนี้ไง

ทีนี้เขาไปดูลูกๆ ก็บอกอย่างนี้ สมมุติว่าโยมพูดเรื่องตัวเองใช้ไหม แต่ลูกเกิดมาตัวเล็กๆ นะ บอกลูกบอกว่า “ให้ดูตัวเองสิ” แล้วมันจะดูตัวเองได้ไหม

โยม ๑ : ไม่ได้

หลวงพ่ : มันจะโตขึ้นมาได้ไหม? ไม่ได้หรรอ ถ้าพ่อแม่ไม่สอน เนอะ.. อย่างเรา ลูกเราเล็กๆ ใช้ไหม “อ้าว.. ก็เลี้ยงตัวเองสิ ดูตัวเองสิ” แล้วจะโตขึ้นมาได้ไหม เหมือนกันเลย

สองวันนี้พูดมาก เพราะเราพูด พูดแรงมาก (อะไรรนะ ไอ้อะไร) ที่ว่ามหายานเขาบอก
เลย ไปถามพระอรหันต์ใจ “หิวก็กิน ร้อนก็อาบน้ำ” หิวก็กิน ร้อนก็อาบน้ำใช่ไหม หิวแล้วก็
กิน พระอรหันต์นี้อยู่กันอย่างไร “อ้าว.. หิว.. หิวก็กินข้าว อ้าว.. ร้อน.. ร้อนก็อาบน้ำ”

เราก็คิดว่าเราก้ทำได้จริงไหม เราก้ทำได้ แต่ความจริงทำไม่ได้ ทำไม่ได้เพราะอะไร
เพราะว่าพระอรหันต์ท่านฝึกจิตท่านจนรู้จริงแล้ว เหมือนผู้ใหญ่ล่ะ เวลาหิวก็กิน ผู้ใหญ่หิวก็
กินข้าว ร้อนก็อาบน้ำ ที่นี้พอเด็กขึ้นมาเนี่ย มันแบบเบาะนะ “จิตพัฒนาแล้ว” กับ “จิตไม่พัฒนา”
คนไม่เข้าใจตรงนี้ไง

คนเข้าใจว่า ประชาธิปไตย “อ้าว.. เอ็งก็คิดได้ ข้าก็คิดได้” เสียงเดียว เสียงเดียวเท่านั้น
แต่เท่านั้นจริงหรือเปล่า แต่โดยประชาธิปไตยมันคือ ๑ เสียง เท่ากับ ๑ เสียง แต่เวลาเอ็งดู
โหวตในสภาสิ อ้าว.. หัวน้ำมุ้ง เสียงถูกลมถูกล..

ที่นี้พอมัน.. เราไม่เข้าใจตรงวุฒิภาวะของจิต พอเราเด็ก “หิวก็กิน” แล้วเราก้คิดถึงเด็ก
แบบเบาะอีกล่ะ เด็กแบบเบาะมันนอนอยู่ในเบาะ ไม่มีใครดูแลมัน ธรรมชาติของมัน มันต้อง
ขับถ่ายใช่ไหม พอหิวขึ้นมา มันหิวขึ้นมา ทีแรกมันก็เอามือล้วงจี๊มันกินนะ เพราะมันเด็กมัน
ไม่รู้เรื่องหรอก แล้วถ้าเราพูดอย่างนี้ปั๊บ เราก้ว่า “ทำไม่ได้หรอกๆ” แต่ถ้าเด็กไร้เดียงสา มัน
ต้องทำของมันโดยธรรมชาติของมัน.. ถ้าหิว หิวก็กินซี๊ใจ แต่ความคิดมันไม่ได้คิดอย่างนี้ไง

ที่นี้ วันนี้เขามาถามปัญหานี้ เราถึงบอกว่า เขาบอกมันแก้ยาก เราสงสารมากนะ
สงสารเพราะอะไร สงสารเพราะว่าเราไปอ่านตำรา เราบอกนี่คือตำราทำกับข้าว นี่คือตำรา
ทำกับข้าวนะ เวลาเราซื้อตำราไปทำกับข้าวใช่ไหม แล้วเราก้ทำ ซื้อตำรามาคู ไอ้นี่ก็ไปคูตำรา
ทำกับข้าวไง แล้วก็คิดว่ากูทำเสร็จแล้วไง ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ทำ เอ็งคูตำรา กับข้าวจะเกิดขึ้นมา
ได้ไหม (หัวเราะ) เอ็งคูตำราเสร็จแล้ว เองก็ต้องไปหาใช่ไหม หาอะไรมาทำกับข้าว

นี่ก็เหมือนกัน พอพัฒนาจิต พอเอ็งคูตำราแล้ว.. ศีล สมาธิ ปัญญา สติก็ต้องหามา
สมาธิก็ต้องหามา พอสติ-สมาธิจะหามาตรงนี้ก็เปลี่ยนแล้ว พัฒนาแล้ว ถ้าทุกอย่างเป็นเรา เรา
ทำอะไรไม่ได้เลย คูจิตอยู่มันก็คูเรา แล้วมันไม่เห็นใจ ทุกคนบอกว่า “รู้จิตทันจิตนะมันรู้ได้

ยาก แล้วเบื่อหน่าย ไม่มีเวลา” เราบอกมันน่าสงสารตรงนี้ ตรงที่แบบว่า พอเราจะคว้า คุณให้ เห็น เราดูไม่เป็นนี่ เราดูไม่เป็น เราดูไม่ได้ เพราะอะไร เพราะเราขาดสติ ถ้าเรามีสติขึ้นมา เรา พัฒนาของเราขึ้นมา มันจะรู้ได้ สติเป็นเรา

ยัง ๒ วันนี้เขาเอาอันนั้นมาให้ละ เอาหนังสือของ.....มาเป็นตั้งเลย

โยม ๑ : ครับ

หลวงพ่ : เราขีดเอาไว้เลย ผิดตรงไหนๆ แล้วตรงนี้ชัดเจนนมาก

“สติจริง-สติจริงสติปลอม” เขาเขียนนะ “มีตัวสติจริง-สติตัวปลอม” เมื่อก่อนบอก “สติไม่ต้องฝึก” เดียวนี้มีสติจริง-มีสติปลอม เราบอกว่า “สติไม่มีจริงไม่มีปลอมนะ สติเป็น สมมุติ สติเป็นสมมุติ สมภาเป็นสมมุติ ปัญญาเป็นสมมุติ ทุกอย่างเป็นสมมุติหมด”

อย่างที่พูดเมื่อกี้ ดำเราทำกับข้าว ทำกับข้าวเราต้องมีภาชนะ เราต้องมีกะทะ เราต้องมี ตะหลิว มันต้องมีทุกอย่างพร้อมถึงทำกับข้าวได้.. คีล สมภา ปัญญา เป็นเครื่องมือทำกับข้าว ที่นี้ ไอ้พวกภาชนะทำอาหารนี้เรากินได้ไหม (หัวเราะ) เราต้องกินอาหารใช่ไหม ภาชนะ ทำอาหารเรากินไม่ได้หรอก คีล สมภา ปัญญา มันก็เป็นเครื่องมือทำอาหาร มันถึงเป็นสมมุติ

เวลาจิตมันรวมตัวไปแล้ว มรรคญาณรวมตัวไปแล้ว มันเหลืออะไร? สิ่งใดที่เหลือมา เหลือสิ่งที่เป็นผลออกมา ถ้ามันคิดในปัญญา คิดในสมภา คิดใน.. มีมรรคสามัคคี มันจะ รวมตัวได้อย่างไร?

ปัญญานี้สมมุตินะ อ้าว.. ปัญญาไม่สมมุติ มันต้องอยู่กับเราตลอดไปสิ แต่สมมุติ อย่า สมมุติแล้วรังเกียจว่าสมมุติไม่เอา ทั้งมันไม่ได้ละ สมมุติต้องหา เงินนี้ก็สมมุติ แเบงก์นี้สมมุติ เขาสมมุติขึ้นมาเป็นแบงก์ แล้วหาแบงก์ทำไม เราอยากได้แบงก์ไหม? อยากสิ.. เอาไว้ใช้ แล้วมันกระดาก หาทำไม อ้าว.. ก็มันใช้ได้ เราได้แบงก์มาเพื่อเราจะไปหาแลกเปลี่ยนเป็น สิ่งที่เราพอใจ ปัญญาก็เหมือนกัน ปัญญานี้เราแสวงหามา พอมันได้ประ โยชน์ขึ้นมาแล้วมันถึง ที่สุด มันปล่อยมา

อุปสรรค-อุปสรรค.. อุปสรรค คือสิ่งที่มันยังแปรสภาพอยู่ แรกมันไปแลกเป็นสิ่งที่ได้ ปัญญาถ้ามันใคร่ครวญอยู่ มันใคร่ครวญมันใช้ปัญญาของมันอยู่ ปัญญา ทั้งปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา มันใคร่ครวญของมัน มันเป็นวิปัสสนาของมัน เวลามันทำลายของมัน แล้วมันเหลืออะไรหลุดออกไป ฉะนั้นต้องทิ้งตรงนี้ไง มันถึงเป็นสมมุติใจ

“ไอนั่นบอกว่า “สติจริง-สติปลอม”

กูว่า “สติอะไรของมึงจริงวะ? แล้วสติปลอมของมึงมันเป็นยังไงวะ?”

(หัวเราะ) เราถึงบอกคนไม่เป็นพูดอะไรก็ผิดหมดนะ.. แปลกชิบหาย

โยม ๑ : แต่ท่านพระอาจารย์ให้สติเยอะครับว่า “ของจริงไม่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข”

หลวงพ่ : แน่นอน

โยม ๑ : ไม่มีอีดิท (Edit)

หลวงพ่ : อันนี้มันเขียนมา พอเราไปดูแล้วมันถึงเห็นใจ มันเห็นเพราะอะไรรู้ไหม เพราะเริ่มต้นมันปลอมใช้ไหม พอปลอม ผลของมันต้องปลอม พอผลมันปลอม อันนี้ที่เขาให้มานี้เขาเป็นอริยสัจ เขาเป็นหนังสือของเขา หนังสือที่เขาเทศน์อบรม แล้วไอ้โฮ.. เขาเขียนนะ (อะไรรนะ) “ศึกษาจิต จิตเป็นของคู่ให้เป็นหนึ่ง” อะไรของเขาออกมา แล้วเราเอามาอ่าน ไอ้โฮ.. มันเห็นเลยนะ เรามาดูเขา อ้อ.. มันผิดมาหมดละ เพราะมันผิด มันบอกว่า “สิ่งที่.. (อะไรรนะ) ธรรมะเป็นธรรมดา ธรรมาคือธรรมะ ธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมชาติคือธรรมะ” เออ เขาวางั้นนะ

กูบอกนะ จัน.. (โทษนะ เปรียบเทียบ) อ้าว.. ลูกเราเวลามันโกรธ เด็กๆ ไร้เดียงสา เห็นไหม เวลามันโมโหเราเนาะ กระพืดกระเฟียด มันดูน่ารักไหม เด็กๆ เนาะ กระพืดกระเฟียดเลยนะ เวลามันโมโห เห็นไหม เป็นธรรมะไหม? เพราะเป็นธรรมดาของมัน เป็นธรรมชาติของเด็กที่โกรธจริงไหม อ้าว.. เด็กๆ เวลามันโกรธ มันอะไรนะ ไอ้พ่อแม่เห็นแล้ว มันยิ่งโกรธ เรายิ่งเห็นว่ามันไร้เดียงสา ก็ยิ่งน่ารักนะ

โกรธก็เป็นธรรมชาติ หลงก็เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติอันหนึ่งของหัวใจ

ถ้าพูดถึงธรรมะเป็นธรรมดา โกรธก็ต้องเป็นนิพพาน หลงก็ต้องเป็นนิพพาน อ้าว..
มันเป็นอารมณ์ความรู้สึกอันหนึ่งใช่ไหม มันเป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นอันหนึ่ง

เราถึงพูดกับโยมไฉว่าธรรมะเหนือธรรมชาติ

โยม ๑ : อันนี้เป็นอะไรที่จับใจครับ

หลวงพ่ : แล้วเขาพูดกันมาอย่างนี้ “ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมาคือธรรมชาติ
ธรรมชาติก็คือธรรมะ ธรรมะคือธรรมะ” ญอก ไอ้โฮ.. นี่ผิดเว้ย

พระพุทธเจ้าสอนถึง “ปัญญาวิมุตติ” ที่เราใช้ปัญญากัน ใครควรรู้กัน แต่มันต้อง
พร้อมด้วยศีล สมาธิ ปัญญา แต่เราใช้ปัญญาใครควรรู้เพื่อเป็นองค์นำ ปัญญาเป็นองค์นำ แต่
มันก็พร้อมด้วยกระบวนการของมันทั้งหมด ถ้ามันไม่พร้อมด้วยกระบวนการของมัน
ทั้งหมด มันเป็นมรรค ๘ ไปไม่ได้ ถ้าเป็น “เจโตวิมุตติ” องค์การนำคือกำลังของใจ คือสมาธิ
แต่กระบวนการก็ต้องพร้อมด้วยมรรค ๘

ทั้ง ๒ แนวทางนี้ มันต้องพร้อมไปด้วย มรรค ๘ ทั้งหมด มันจะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ไม่ได้

แต่ถ้าเป็นธรรมดา “ธรรมดาเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติเป็นธรรมดา” ญอกว่าธรรมดา
วิมุตติไม่มี ญไม่เคยเห็น ธรรมดาวิมุตติไฉ อยู่ธรรมดาๆ แล้ววิมุตติไป...ไม่มี.. มันต้องมี
ปัญญาวิมุตติ-เจโตวิมุตติ

พอมันพูดอย่างนั้นผิดปั๊บ แล้วมันก็พูดของมัน แล้วมันตอนท้ายมันตอบปัญหา
เรื่อยๆ พูดถึงขณะจิต เขาบอก “ขณะจิตเป็นอัตโนมัตติ” นี่ไง ผลมันออกแล้ว “ขณะจิตเป็น
อัตโนมัตติ” นี่ไง เราบอกถ้าคนไม่เป็นนะ

ขณะจิตเป็นอัตโนมัตติไม่ได้ ถ้าขณะจิตเป็นอัตโนมัตติ “มหาสติ” สติที่มันรู้ทันอยู่ตรงไหน เป็นอัตโนมัตติคือมันเป็นมันเองใช่ไหม แล้วถ้ามันเป็นไปเอง ของมันเราปล่อยให้มันเป็นไปเอง มันจะเป็นอะไร? มันก็เป็นผ้าอยู่วันยันค่ำนะ อ้าว.. ของนี้ทำเป็นอย่างอื่นไปได้ไหม อ้าว.. พุดถึงมันเป็นอัตโนมัตติไง

เราบอกเริ่มต้นกระบวนการมันไม่ถูก แล้วพอมาระดับของปัญญามันก็ไม่ถูก ระดับเวลาจบกระบวนการคือตอบปัญหา ปัญหาที่สิ้นสุดกระบวนการที่จบ ก็จบไม่ถูกอีก แล้วมันผิดมาแต่ต้นนะ เริ่มต้นก็ผิด กลางก็ผิด สุดท้ายที่สุดก็ผิด.. ผิดหมดเลยนะ! เราดูเรา โอ้ย.. ผิดหมดเลยนะ โอ้ย.. เสร้าใจ นี่เห็นชัดเจนเลยนะ

เพราะว่าพอดีเพื่อนลูกศิษย์ ลูกสาวเขามีเพื่อนเยอะ แล้วเพื่อนๆ ลูกสาวเขาก็เป็นลูกศิษย์ไง เขาเห็นว่าแม่เพื่อนชอบธรรมะเขาก็ส่งมาให้ดู เขาอยู่กับเรา เขาเห็นเขารู้อยู่แล้ว เขาบอก “หลวงพ่อลองดูสิ” เอามาแล้วเอามาดู เพราะเมื่อก่อนเราอยากดูอย่างนี้ “อยากดูอย่างนี้” หมายถึงว่า ใน “ทางเอก” มันเป็นข้อเขียน ข้อเขียนเราเป็นคนเขียน เราสามารถจะเขียนด้วยทางวิชาการอย่างไรก็ได้ แต่ขณะที่เราตอบปัญหานี้มันเป็นปฏิภาณ ที่นี้ปฏิภาณมันต้องออกมาจากเราใช่ไหม พอเรามาดูนะ โอ้โฮ.. ชัดๆ เลย ผิดทั้งนั้นเลย แล้วพอดีลูกศิษย์มา ลูกศิษย์เราบอก ตอนนี้เขาเรียกเก็บซีดีคั่นแล้วนะ ไปดูในเว็บไซค์สิ

โยม ๑ : ๑ ปีแล้วครับที่ฟังพระอาจารย์ ที่อาจารย์ ที่มานี้ก็ฟังมา หลังจากนั้นไม่เคยฟังอีกเลยครับ

หลวงพ่ : ไม่เคยฟัง.. แต่ตอนนี้เขาเรียกเก็บแล้ว ที่แรกเขาเรียกเก็บซีดีแผ่นที่ ๑ ถึงแผ่นที่ ๖ ที่แรกเขานึกว่า แผ่นที่ ๑ ถึงแผ่นที่ ๑๖ แต่ลูกศิษย์ของเราที่เขามาฟังเรา เขาบอก “หลวงพ่.. ต้องเก็บทุกแผ่น” เพราะมันผิด มันก็ผิดหมด มันจะมีอันไหนถูก...ผิด!

โยม ๑ : คนกลุ่มหนึ่งอยู่กับเขาเยอะมาก

หลวงพ่ : เยอะมาก.. แต่ถ้าพุดถึงนะ เราพุดอย่างนี้ แล้วถ้าคน.. เราพุดนี้เราไม่ใช่ลบถ้อยอะไรนะ เพียงแต่ทำให้คนมันเข้าไปในทางที่ถูกนะ อะไรผิดอะไรถูกก็พุดไปตามความ

เป็นจริง เราไม่ได้ปล้ำอะไรเลยนะ แต่เราส่งสารตรงนี้ ส่งสารคนที่เข้าไปแล้วมันเข้าไปติด

โยม ๑ : ก็ในแผ่นดิน(สุด)หรือหลัง ที่พระอาจารย์บอกว่า “ถ้าไปส่งเสริมในทางที่ผิด เราก็บาปด้วย”

หลวงพ่ : อันนี้แน่นอน อันนี้มันอยู่ในพระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าพูดเองไง ที่นี้คนอื่นมันไม่เห็น มันมีในพระไตรปิฎกนะ สมัยพุทธกาลมันเป็นแว่นแคว้นประเทศมันเล็กประชาชนเขาไปดักปลา เขาได้ปลาตะเพียนทองคำมา ที่นี้แว่นแคว้นมันเล็กใช่ไหม คนจนนะ ถ้าเอาเข้ามาแล้ว ปกติขำมันออกไป สมัยก่อนกษัตริย์ สมบูรณาญาสิทธิราชย์ เขาตัดหัวได้หมดละ ถ้าใครทำผิดก็ตัดหัวหมดละ ที่นี้กูเอของดีขึ้นมา ถ้าไม่บอกกษัตริย์ มันจะมีความเสียหายไหม

ก็บอกว่า “ปลาทองคำจะเอาไปไหนไม่ได้ ต้องไปถวายพระเจ้าพิมพิสาร” ก็เอาไปถวายพระเจ้าพิมพิสารที่ท้องพระโรง ปลาทองคำยังไม่ตายนะ เพราะพระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโศดาบัน พอปลาทองคำมันไปถึงท้องพระโรง แล้วมันอ้าปากขึ้นมา โอ.. เหมือนเลย เหมือนไปทั่วเลย พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโศดาบันยังไม่เข้าใจ บอกว่า “อย่างนี้ต้องไปถามพระพุทธเจ้า” เพราะพระพุทธเจ้านี้รู้ทุกอย่าง ก็ไปถามพระพุทธเจ้า (มันเข้าตรงนี้แล้ว) บอก “นี่เขาเอาปลามาให้ มันเป็นทองคำ เกล็ดเป็นทองคำหมดเลย แล้วเวลาอ้าปาก ปากเหมือนมากเลย”

พระพุทธเจ้าบอกว่า “อดีตชาติ ตอนอดีตชาติสมัยพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ เขาเป็นพระ พอเป็นพระแล้ว พอไปศึกษาธรรมะแล้ว ที่แรกก็สอนธรรมะพระพุทธเจ้า พอสอนธรรมะพระพุทธเจ้าไปก็คนฟังก็ศรัทธา เชื่อมาก พอเชื่อมาก มันมีลูกศิษย์แล้ว มันก็อยากดัง ใจ ก็เอาความเห็นผิดของตัวเองใส่เข้าไป บวกเข้าไป”

ท่านบอก “เวลาตายไปตกนรกอเวจี แล้วพอพ้นจากนรกอเวจีขึ้นมา มาเกิด จากนรกขึ้นมาๆ พอหมดอายุขัยขึ้นมา เป็นชั้นๆ ขึ้นมาๆ ก็เกิดมาเป็นปลา เป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วเป็น

สัตว์เดรัจฉาน เกิดเป็นทองคำ เพราะบวชเป็นพระ ทำประโยชน์กับศาสนา ไอ้ปากเหม็นนะ เพราะกล่าวต่อพระพุทธพจน์” ก่อนที่ปากจะเหม็นมันตกรอกเวจีมาแล้วนะ นี่ไง ในศาสนา นี้อยู่ในพระไตรปิฎก ที่นี้เวลาอยู่ในพระไตรปิฎกมันเป็นเรื่อง เป็นสารคดี เป็นเรื่อง อันนี้ไอ้คนเรามันไม่เข้าใจ มันอ่านแล้ว มันเหมือนตำราทำกับข้าว ทำไม่เป็น

มันอ่านแล้ว “อืม.. ทำได้จริงหรือเปล่าวะ?”

ไอ้เราไปดู “ไอ้โฮ.. ไอ้ที่น่าพิลึกเว้ย ไอ้ที่ร่อยเว้ย ไอ้ที่ทำดีเว้ย”

เราอ่านตำรานะ แล้วเราใช้คิดตาม ไอ้โฮ.. มันซึ่งมากไป เหมือนทำกับข้าวเป็น พอเห็นตำราใหม่ๆ อย่างนี้ “อ้อหืม.. อันนี้เป็นอย่างนี้ ไอ้ที่เป็นอย่างนี้”

นี่สอนให้คนอื่นคิดไป

โยม ๑ : ครับ

หลวงพ่ : หลวงปู่ตื้อยังไม่ได้เลย.. หลวงปู่ตื้อนี่ขนาดว่าไปบอกลูกศิษย์ พอผิขึ้นมา ขึ้นไป

บอกเลยว่า “ผมพูดอย่างนั้นผิด”

“โอย.. อาจารย์ คำเดียวมันบอกเมื่อไรก็ได้”

“ไม่ได้!”

“เดียวท่านบอกต่อไป”

อันนี้อยู่กับหลวงปู่มันไง หลวงปู่มัน ถ้าไม่เป็น ท่านไม่ให้สอนใคร ท่านไม่ให้บอกใคร แล้วเช่น มาหลวงตา เราอยู่กับหลวงตามา หลวงตาท่านอย่างไรก็แล้วแต่ ท่านไม่ให้ใครไปปรับแก้แทนท่านเลย เพราะมันไม่เป็น มันไม่รู้ มันจะพูดได้อย่างไร เวลาจะไปหาหลวง

ตา หลวงตาจะเป็นคนรับแขกเอง ผิดถูกท่านจะวินิจฉัยเอง แล้วถ้าท่านเจ็บท่านป่วย ท่านไม่มีเวลา ท่านบอกให้กลับไปก่อน แล้วถ้ามีเวลาค่อยกลับมาใหม่

ท่านไม่บอกไปให้คนอื่นรับแทน...ไม่มี! ไม่มี!

อย่างนี้ นี่เป็นหมอ ให้รักษาอยู่ เวลาเราไปหา เราจะไปรักษา ไปทำฟันกับหมอ หมอบอกให้ลูกสาวทำให้แทน แล้วทำให้ได้หรือเปล่า? นี่เหมือนกัน ก็มันทำไม่ได้ แล้วไปหามัน แล้วมันทำอะไรได้ล่ะ มันก็ได้แต่ถอนฟันอย่างเดียวนั่นแหละ ถอนๆ ให้หมดเลย อ้าว.. ก็มาหา มาถูกที่ถอนล่ะ มันไม่เป็นนะ

นี่ถ้าพูดถึงปฏิบัติแล้วเราเข้าใจคำนี้แล้วนะ มันจะมีหลักมีเกณฑ์ ทำอะไรมันเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เรายอมรับความจริงใจ แต่ถ้าเป็นทางโลกนะ ทางโลกถ้าเราศึกษาแล้ว เราเรียนแล้ว ก็คือเรารู้.. ไม่ได้หรอก.. เรียนมานะเป็นวิชาการ วิชาการพอเรียนมาแล้ว ประสาเรามันคาบสองคมนะ

เรามีเพื่อนนะ เพื่อนเคยเรียนหมอแล้วไม่จบ แล้วมันคุยกันนะ กับเพื่อนนะ เรียนหมอแล้วไม่จบนะ มันบอกเลย “हां.. ลำบากหนีบหายเลย ไอ้บอกไม่รู้หรือ ถูกก็เคยเรียนมา ไอ้บอกจะรู้ ก็รู้ไม่หมด” คือมันครึ่งๆ กลางๆ ใจ มันครึ่งๆ กลางๆ เห็นไหม ไอ้ไม่รู้ เราก็เรียนพื้นฐานมา ไอ้พอเราจะรู้ให้จริง มันก็เลือกไม่รู้อีก

ถ้าทางวิชาการ มันครึ่งๆ กลางๆ มันทำให้เราละล้าละลัง.. วิชาการเป็นอย่างนั้น

โยม ๑ : พระอาจารย์ครับ ตกลงว่าถ้าสมมุติว่าปฏิบัติธรรมโดยไม่ต้องอ่านตำราเล่มนี้ ไม่มีปัญหาเลยใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : เรามีความเห็นอย่างนั้นนะ แล้วอุดมคติเราก็เป็นอย่างนั้น เพราะอะไร เพราะตอนที่เราบวชใหม่ๆ นะ เราไปในป่า ไปเจอมหาอุดรที่ว่า ๘ ประโยคที่เล่าให้ฟังนะ “หงบ เว้ย.. มึงต้องเรียนก่อน” คือเขาเองเขาก็ปรารถนาดีใจ เขาก็ให้ไปเรียนก่อน เวลาเข้าไปเรียน

แล้วเราไม่เอา เพราะในใจเรานึกคิดไปบอกว่า “ความรู้ของเราทั้งหมดมันมาจากประสบการณ์จริงเราหมด” พอมีประสบการณ์จริงแล้ว เราจะไม่มีความผิด ไม่มีอะไรเลย

ขนาดเขาจะให้นะ เขาจะให้ ทุกคนเขาจะให้ ตอนเรามาอยู่โพธารามใหม่ๆ เขาจะให้ นักรรรมเอกเลย

เขาบอกว่า “ถ้าไม่ให้นักรรรมเอกเรา เขาจะตั้งเราเป็นเจ้าอาวาสไม่ได้”

เราบอก “ตั้งไม่ได้ กฎก็ต้องตั้ง”

คือในทางปกครองเขาจะให้ เหมือนอะไรนะ เหมือนกิตติมศักดิ์นะ เขาให้เองเลย เขา ยัดเยียดให้เลยนะ เราไม่เอา เราบอก “ตั้งอย่างนี้ ตั้งแบบว่ากฎไม่มีผิดนี่ ถ้าตั้งได้ก็ตั้ง ตั้งไม่ได้ ก็ไม่ต้องตั้ง”

โยม ๑ : มันเป็นเพราะศาสนาเดิมด้วยหรือเปล่าครับ ที่ได้ปฏิบัติมาตั้งแต่..

หลวงพ่ : อันนี้เรายอมรับ แต่ใช้อย่างนี้เรายอมรับไหม แต่การกระทำของเรา เราต้องการ กระทำให้เห็นว่าผู้ที่ปฏิบัตินะ เพราะว่าในสังคมเขาบอกว่า “ไอ้พระหลับหูหลับตา มันจะเอา ปัญญามาจากไหน” ส่วนใหญ่โลกคิดกันอย่างนั้นไงว่า “พระนี่หลับหูหลับตา แล้วมันจะเอา ปัญญามาจากไหน”

คูตี หลวงปู่หล้า เมืองลาว เห็นไหม ไม่เรียนหนังสือ เขียนหนังสือไม่เป็นนะ หลับตา อยู่ที่นี่ มันขึ้นหมดเลยนะ จนอ่านในนั้นนะ อ่านในสมาธินะ สุดท้ายแล้วท่องปาติโมกข์ได้ เขียนหนังสือได้ เราจะพิสูจน์ไหม เราจะพิสูจน์ว่าให้สังคมเห็นว่า.. เพราะอย่างที่เรารู้ได้ ฟังนะ

ดร. มาหาเรานะ “พระอย่างนี้ฝึกยังงี้” เพราะลูกศิษย์มาบวชอยู่กับเราใช่ไหม แล้วเขามาคุยกับเราหลายรอบ พอหลายรอบ คิดใจมาก เพราะอะไร การกีฬาแห่งประเทศไทยของไทยของประเทศไทยนี้ เพื่อสร้างบุคคลากรให้เข้มแข็งใช่ไหม ที่นี้ความเข้มแข็งทางร่างกาย

กับความเข้มแข็งทางจิตใจ ใจพอเขามาเห็นเรา เขาก็อยากจะได้พระอย่างนี้เพื่ออบรมสังคม
ใจ

เขาบอก “พระอย่างนี้ต้องเรียนปริยัติก่อนค่อยปฏิบัติ หรือปฏิบัติก่อนค่อยเรียน
ปริยัติ”

บอก “ไม่ใช่ ญปฏิบัติของกูเอง”

เรามีความคิดอย่างนั้น แล้วเวลาเราคิด อย่างเช่น ในวงกรรมฐาน ถ้าวงกรรมฐาน วง
ในนะ เขาคิดกันอย่างนี้ แล้วอย่างนี้แล้วทำได้จริงด้วย อย่างเช่น หลวงปู่ฝั้นนะ หลวงปู่ฝั้น
บอกเลยนะ “ปริยัติเราเรียนแล้ว พวกเรา พวกพระที่บวชนะเรียนทุกคนเลย เพราะว่า
อุปัชฌาย์บอก เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ กรรมฐาน ๕ ปฏิโมม อนุโลม ก็ย้อนหน้า
ย้อนหลัง ทั้งพิจารณาไปและพิจารณากลับ”

เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่ปริยัติ นี่ตัวที่ทำให้เราทะลุให้ได้ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง
ถ้าจิตมันสงบ จิตมันพิจารณาได้นะ มันพิจารณาของมัน มันเป็นไตรลักษณ์เป็นธรรมนะ มัน
ปล่อยได้ มันถอนได้

อันนี้พูดถึงตำราทั้งหมด มันก็ชี้เข้ามาตรงนี้ ตำราที่เราไปเรียนทั้งหมดนะ มันก็ชี้เข้า
มาที่นี้ ตำราทำกับข้าวมันก็ชี้เข้ามาทำกับข้าวมันนะ มันไม่ไปที่ไหนหรอก ที่นี้พอเราไป
เรียนตำราทำกับข้าวเข้าไปแล้ว โอ้โฮ.. ดิฉันเลยนะ “กูรู้มาก กูเป็นก๊กใหญ่ กูเป็นคนทำกับข้าว
เก่ง” แหม.. ทำกับข้าว ทอดไข่ยังไม่เป็นเลย เวลาจะทอดไข่ต้องมาถามกูเลย “เอ.. ไข่นี้มัน
ทอดยังไง”

“ก็ไหนว่ามึงเป็นเชฟใหญ่วะ ไอ้ห่า”

แต่เราไม่.. เราทำ.. เรามีความคิดอย่างนั้น แล้วเรามีความคิดอย่างนั้น มันก็เหมือนกับ
ประสาเรา “สายเลือด” สายเลือดเราเกิดจากกรรมฐาน พอเราเกิดจากกรรมฐานนี้เราจะเอา

ตรงนี้เป็นตัวหลัก แล้วมันประสาเราด้วย เหมือนอย่างที่โยมพูดนะ มีส่วนมาก หมายถึงว่า มันสร้างมา อย่างนี้มันก็เป็นธรรมดา

แล้วอย่างครูบาอาจารย์ อย่างเช่น หลวงปู่เถื่อนอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ท่านก็สร้างของท่าน มาเหมือนกัน ถ้าไม่สร้างมาเป็นพระอรหันต์ได้ยังไง

โยม ๑ : ภูผาแดง

หลวงพ่ : ใช่.. หลวงปู่เถื่อน ผาแดง

ดูอย่างเช่น อาจารย์สิงห์ทองอย่างนี้ หลวงตาท่านพูดเลย เพราะอาจารย์สิงห์ทองท่าน ไปคุยกับหลวงตาแล้ว หลวงตาบอกให้อาจารย์สิงห์ทองเทศน์ให้ฟัง ท่านไม่ยอมเทศน์เลย อาจารย์สิงห์ทองไม่เคยเทศน์ ไม่เคยพูดธรรมะให้หลวงตาฟังเลย เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่า ท่านถือว่า “อาจารย์เิง”

ความเคารพบูชามันก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่หลวงตาท่านก็อยากจะแบบดูปฏิภาณลูกศิษย์ เพื่อให้เป็นบุคคลากรไปข้างหน้าไง แต่ท่านไม่เคยเทศน์เลยนะ เพราะหลวงตาพูดเองว่า “อาจารย์สิงห์ทองไม่เคยเทศน์ให้เราฟังเลย” ก็ไม่เคยพูดธรรมะให้ฟัง.. ไม่ยอม ทั้งๆ ที่เวลา ถ้าพูดเรื่องอื่นเก่งไง ถ้าพูดเรื่องทางโลก อาจารย์สิงห์ทองนี่..

โยม ๑ : คุยเล่นกับพระอาจารย์ตลอด

หลวงพ่ : ใช่.. ตลกมาก

แต่เวลาธรรมะ หลวงตาพูดเอง เวลาให้พูดธรรมะ...ไม่.. มันเหมือนกับการเคารพไง มันเหมือนกับเราเคารพบูชาไง อย่างโยมนี่เจออาจารย์ เราจะพูดทางวิชาการ มันก็กระทบ อาจารย์เราใช่ไหม ถ้าพูดถึงเราเคารพนอบน้อมนะ เรื่องเราคิดถึงเรา เรามีความ.. แต่เราจะไป คุยอวดทางวิชาการกับอาจารย์เรานี้เรากล้าไหม นี่ใจของคนที่มีคุณธรรมมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

นี่ถึงว่าการทำงาน การปฏิบัติมา มันอยู่ที่เขาหากันไป

โยม ๑ : พระอาจารย์ครับ ปัญหากราบเรียนหน่อยครับ

คือผมสงสัย เรื่องท่านพระโมคคัลลานะ

หลวงพ่ : ว่าไป

โยม ๑ : พระโมคคัลลานะ ท่านมาตุฆาตไข้ไหมพระอาจารย์ แล้วท่านตัดนิพพานหรือว่าอีกพระพุทธเจ้าหนึ่ง

หลวงพ่ : ไม่...ใช่..ใช่..

โยม ๑ : คือผมไม่เข้าใจตรงนี้

หลวงพ่ : ถ้าสมมุติชาตินี้ละ ชาตินี้ฆ่าพ่อแม่ นี้อันตรียกรรม.. อันตรียกรรมปิดกั้นมรรคผล

อชาตศัตรูไง อชาตศัตรู พระพุทธเจ้าเสียตายมากเลย อชาตศัตรูนี้มีวาสนา อชาตศัตรูนะ ถ้าไม่ได้ฆ่าพ่อ อย่างน้อยโสดาบัน สกิทาคา อนาคาได้เลย เพราะศรัทธาพระพุทธเจ้ามาก พระพุทธเจ้าจะตายนี้ละ อำมาตย์รู้เลย บอกไม่ได้ ถ้าบอกว่าพระพุทธเจ้าตาย อชาตศัตรูช็อกตายเค็ดขาด เคารพรักษานั่นนะ คนที่รักษานี้ มันต้องมีบุญมีกรรมมาต่อกัน ฉะนั้น ถึงเวลาจะบอก นัดกันเลยนะ เอาเรื่องชุดที่ว่า เรื่องชุดมาเลย มันผสมสมุนไพรง ีเวลาสลบแล้ว ีออกแล้วเอาลงเลย ช็อก.. เข้าไปรายงาน เตรียมทหาร เตรียมไว้พร้อมเลย ีพวกสมุนไพรง แล้วอำมาตย์เข้าไปรายงานว่าพระพุทธเจ้านิพพานแล้ว.. ช็อก พอช็อกก็ลงแช่ ฟืนมาช็อก เอาลง.. แช่.. ฟืนมาช็อก เอาลง.. แช่.. ฟืนถึง ๗ หนนะ ค่อยฟืนขึ้นมาได้

ไอ้โฮ.. รักพระพุทธเจ้ามากนะ เคารพมากเลย พระพุทธเจ้าบอก “เสียตายมาก” เสียตายที่ว่าได้ฆ่าพระเจ้าพิมพิสาร อันตรียกรรมคือว่าฆ่าพ่อ ฆ่าพ่อจึงราชบัลลังก์โดยการยุแหย่ของเทวทัต ทั้งๆ ที่ใจไม่ยอมทำ

เพราะตอนที่เทวทัตไปหลอกนะ บอก “ให้ฆ่าพ่อ”

“ทำไม พ่อต้องให้อยู่แล้ว”

“รู้ได้ไงว่าพ่อจะให้ เกิดถ้าเราตายก่อนละ ตายก่อนพ่อ ก็คนนะสิ”

เรื่อยๆ ยุจนวางแผนฆ่าพ่อ นี่ถ้าไม่ได้ฆ่าพ่อ ไม่นั่นนัตริยกรรม อย่างน้อยเลย โสดาบัน สกิทา ถึงอนาคา นี่พระพุทธเจ้าพูดเอง ที่นี้พ่อฆ่า เห็นไหม ปฏิบัติขนาดไหนก็ไม่ได้อะไร อนัตริยกรรม

แต่พระโมคคัลลานะไม่เป็นอย่างนั้น พระโมคคัลลานะ.. ตอนที่เรสร้าง อย่างพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเคยเป็นพระโพธิสัตว์มา สร้างบุญญาธิการมาเยอะ ต้องสร้างมาเรื่อย ที่นี้พระโมคคัลลานะก็เหมือนกัน ก็สร้างมาๆ แต่ชาติหนึ่งแม่ตาบอด แล้วเหลือลูกชายคนเดียว แม่ก็อยากให้ลูกมีครอบครัว อ้อนวอนให้พระโมคคัลลานะมีครอบครัวนะ พระโมคคัลลานะไม่เอา ไม่เอาเมีย ไม่เอา อยากจะอุปฐากแม่ เพราะรักแม่มาก แม่อ้อนวอนขนาดไหน แม่อ้อนวอนแล้วอ้อนวอนอีก ตกลงก็ตามใจแม่ แม่ก็ไปหาภรรยามาให้ หาภรรยามาให้หามาเอง แม่หามาเอง

พอหามาแล้ว เมียก็ต้องอุปฐากแม่ไง ก็ไปได้เมียจี้เกียจนะ ก็เอาข้าวโรยบ้าง ว่าแม่ตาบอด แม่ทำอะไรนี้เป็นภาระไปหมดเลยนะ.. เป่าหูทุกวัน.. เป่าหูทุกวัน.. จนสุดท้ายนะ ใจมันก็โอนเอน ผู้ชายนะ ผู้ชายโค่นเป่าหูทุกวันนะ โอนเอนๆ นะ

ตัดสินใจว่าบอกแม่ว่าเอาแม่ไปเยี่ยมญาติไง พอไปนะ ไปกลางป่า ตัวเองก็บอกโจรปล้นๆ ก็ทิ้งรถลงไป ปลอมตัวไปเป็นโจร เพราะแม่ตาบอด ไปเอาไม้มาทุบแม่ไง เพราะโจรมันปล้น พอทุบแม่ แม่บอก “ลูกหนีไป ลูกหนีไป โจรปล้นแม่” แม่ก็ยังรักลูกอยู่นะ โอ้คำว่า “ลูกหนีไป” มันสะเทือนใจไง ก็บอก “เฮ้ย.. โจรถอย โจรถอย” เข้ามาอีกที กลับมาดูแลแม่แล้วเอาแม่กลับ โคนทุบซ้ำแล้ว มาระหว่างทางก็ตาย กลับมานี้คนรอกอเวจี แล้วเศษของกรรม เศษของกรรม มันคนละภพคนละชาติไป

เศษของกรรม อย่างเช่น อนันตริยกรรม เราทำอย่างนี้ขึ้นมา มรรค ผลเราไม่ได้ แต่ถ้าพอเราทำดีที่สุด เราไปเกิดที่ดีได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วอันนี้มันจะฝังใจ คำว่า “เกิดที่ดี” เวลาทำไม่ดีจะเกิดตรงนั้นก่อน

อนันตริกรรมมันปิดกั้นภพชาตินี้ อนันตริกรรม ภพชาตินี้ ประสาเราว่า เราทำบาป หรือเราทำผิดไว้มหาศาลเลยนะ แล้วพอมันได้ต้องโทษแล้ว โดนโทษนั้นเสร็จแล้วมันก็พลิกมาดีได้นะ

โยม ๑ : ถ้ากลับมาเกิดทันอีกก็สามารถจะบรรลุได้

หลวงพ่ : คนละชาติ

โยม ๑ : คนละชาติ

หลวงพ่ : ใช่.. คนละชาติ

โยม ๑ : อย่างนี้ก็ไปหมด

หลวงพ่ : แต่ชาตินั้นไม่ได้

โยม ๑ : ครับ.. ต้องอีกชาติ

หลวงพ่ : ที่นี้ ของพระโมคคัลลานะนี่มันหลายชาติ มันไม่ได้ชาติเดียว มันยาวไกล เพราะมันต้องลงอเวจีไปแล้ว แล้วขึ้นมา

โยม ๑ : พระพุทธเจ้าคนละองค์

หลวงพ่ : ไม่มีต้นไม่มีปลายนะ จิตไม่มีต้นไม่มีปลาย

เราพูดเรื่องนี้ นี่เดียวฟังอันใหม่นะ เมื่อวานขึ้นพูดตรงนี้ พอจิต เวลามันเกิดตายอย่างไร เราพูดถึงการดูกาย แล้วถ้าจิตมันเกิดตายนี้ นาย ก. นาย ก. ตายไป มาเกิดเป็น นาย ข.

นาย ก. ทำความดีไว้มากเลย มาเกิดเป็นนาย ข. นาย ข. ได้ร่ำรวยมหาศาลเลย โอ้โฮ.. นาย ข. นี่เกิดมาดีมากมาย

นาย ก. ทำบาปไว้มาก ทำกรรมเวรไว้มากเลย พอเกิดเป็นนาย ข. ทุกข์จนเจ็ญใจหมดเลย แล้วนาย ข. บอกว่า “ทำไมกูต้องมาเป็นอย่างนี้วะ?” เพราะอะไร เพราะจิตนาย ก. นาย ก. คือนาย ก. แต่จิตของนาย ก. จิตของเราคือเรา เราทำไปแล้ว เราตายไป ร่างกายนี้ทิ้งไปไปเกิดเป็นนาย ข. แต่จิตตัวนี้ยังเป็นนาย ก. อยู่ใช่ไหม พอมาเกิดเป็นนาย ข. ก็จิตนาย ก. มาเกิดเป็นนาย ข. นาย ก. มันก็เป็นสมุฏฐานของจิตอีกชั้นหนึ่ง เพราะนาย ข. เป็นเปลือกที่สูงขึ้นมาเหมือนเราเรียงอิฐขึ้นมา ทีนี้พอเกิดเป็นนาย ข. ผลอันนั้นขึ้นมา นาย ข. จะรับรู้ไม่รับรู้ก็แล้วแต่ แต่กรรมเก่ามันมาอย่างนี้

ตอนนี้เราจะพูดถึงไอ้นี้ไง พูดถึงพันธุกรรมทางจิต เวลาพูดถึงพันธุกรรมทางจิต จิตมันกลับมาอย่างนี้ปั๊บ พอเราพูดไปนะ โยมเขาบอกเขาคิดเลยนะ “ถ้ามันเป็นพันธุกรรม ก็แก้ไม่ได้สิวะ” เขาว่างั้นนะ (หัวเราะ)

เราอธิบาย พันธุกรรม คือพื้นฐาน คือสมุฏฐานของมัน แต่ในปัจจุบันนี้ ถ้ามันถึงปัจจุบัน แก้ปัจจุบันที่ปัจจุบันนี้แล้ว ถ้าเป็นปัจจุบันแล้ว ปัจจุบันนี้มาจากไหน? มาจากอดีต ถ้าปัจจุบันนี้แก้ไม่ได้ มันไปอนาคต ถ้าปัจจุบันนี้จบ ก็ลงที่ปัจจุบันนี้แล้ว สมุฏฐานนั้น เพราะอดีตมันจะส่งผลให้ปัจจุบันแก้ได้ง่ายหรือแก้ได้ยาก ปัจจุบันนี้มันอ่อนไหว ปัจจุบันนี้มันแข็งแกร่งขนาดไหน มันก็เหมือนนุฏิกาวะของจิตนี้ คือแก้ได้ มันแก้ที่ปัจจุบันนี้

อันนี้เพียงแค่ปัจจุบันของคนมันไม่เหมือนกัน อย่างคน ถ้ามันน้อย อย่างเราจะเติมน้ำ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ เรามีแค่ ๒๕ เปอร์เซนต์ เราต้องเติมอีก ๗๕ แต่บางคนนะมี ๕๐ เปอร์เซนต์ บางคนมี ๗๕ เปอร์เซนต์ เขาเติมแค่ ๒๕ เปอร์เซนต์ เขาเต็มแล้ว อันนี้มันแข่งกันไม่ได้ไง อันนี้เราแข่งกันไม่ได้ เราถึงไม่ต้องมาแข่งกัน มันแข่งกันไม่ได้หรอก เพราะอะไร เพราะมันเป็นสิ่งที่เราทำมา จิตเรานี่ทำมาเอง

นาย ก. ทำมาแต่ชาติที่แล้ว ตอนนี้เป็นนาย ข. กันอยู่ที่นี่ แล้วนาย ข. จะไปร้องไห้เสียใจอะไร ก็นาย ข. ก็เราทำมาเป็นอย่างนี้

จะรีบไปไหม?

ถ้ารีบไป มาเลย

ทำไมวันนี้จะรีบไปล่ะ?

ธรรมดาได้ยังไงก็ไม่ยอมไปนะ

วันนี้จะรีบไป

โยม ๒ : ไปหาญาติผู้ใหญ่

หลวงพ่ : น่าน.. สงกรานต์.. มา

แล้วไอ้ ๒ คนนั้นล่ะ? เฝ้าบ้าน?

บังคับให้มันเฝ้าหรือมันเฝ้าเอง

โยม ๒ : เฝ้าเอง

หลวงพ่ : มันเฝ้าเองนะ

นี่เขามาหลายที

โยม ๒ : ลูกชายไปเที่ยว

หลวงพ่ : เวลาเขามากันที่เป็นครอบครัว ลูก ๓ มาทีหนึ่ง ๕ คน วันนี้มา ๓ หายไป ๒

อายุ วันโน สู้จัง พลัง เนาะ

โยม ๒ : ครับ

หลวงพ่ : เอาละ

เรานะ คิดพันกันอยู่ ส่วนใหญ่ที่มานี่มันก็แบบว่าคนคุ้นเคยหมดนะ คนไม่คุ้นเคย เขาก็ไม่ค่อยได้มา ที่นี้เวลามาก็เก้ๆ กังๆ ไม่ค่อยกล้า

เอ้อ.. ไปได้

โยม ๑ : ผมมาที่ไรก็อึดทุกครั้งนะครับ

หลวงพ่ : มัน.. อย่างนี้ เวลาถามเนีย ถ้าพูดถึง ถ้าเราไม่มีหลักนะ งงเลยนะ

อ้าว.. อนันตริยกรรม มันฆ่าพ่อฆ่าแม่แล้วมันเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ แล้วทำไมท่านเป็นพระอรหันต์ละ โห้.. ไม่ใช่เป็นธรรมดาละ เวลาเราพูดอย่างนี้ เราพูดถึงสังคมสงฆ์เลย

สังคมสงฆ์ เห็นไหม เวลาพระพุทธเจ้าตั้งพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย-เบื้องขวา สงฆ์เขาบอก “พระพุทธเจ้าลำเอียง ทำไมไม่ตั้งพระอัญญาโกณฑัญญะ เพราะเป็นสงฆ์องค์แรกใช้ไหม” ทำไมไม่ตั้งพีใหญ่ ทำไมไปตั้งเกือบท้ายแถว นั่นนะ

พระพุทธเจ้าบอก “ไม่ใช่.. ตั้งตามเนื้อผ้า ตั้งตามของเขา”

(โทษนะ) เขาใส่เสื้อขาวมา ก็บอกใครใส่เสื้อขาว ผิดตรงไหน? ไฉนใส่เสื้อเทามาก็บอกใส่เสื้อเทา อ้าว.. ผิดตรงไหนล่ะ? คือเขาสร้างของเขามาไง คือตั้งตามเนื้อผ้า คือพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เขาปรารถนาเป็นพระอัครสาวก พอปรารถนาเป็นอัครสาวกแล้ว เขาก็สร้างบุญของเขามา สร้างของเขามา แต่ถ้าเราปรารถนาเป็นสาวกก็สร้างต่างหาก ปรารถนาเป็นพุทธมารดาอย่างนี้ เขาก็ต้องสร้างของเขามา ปรารถนาเป็นพุทธมารดา ต้องปรารถนานะ เพราะมีคนเดียว

พอเขาปรารถนา เขาก็สร้างบุญของเขามา ที่นี้พอมานี้บ ถึงเวลาบิณฑบาต เขาก็มาตำแหน่งเขา ประสาเราพระพุทธเจ้ามีสิทธิอะไร? พระพุทธเจ้าต้องตั้งตามนั้นใช้ไหม เขามาเอาตำแหน่งของเขานะ แต่พระไม่เข้าใจไง ว่าพระพุทธเจ้าลำเอียง

โอ้.. เราไปอ่านของอะไร ที่พวกนักวิจารณ์เขาเขียน เขาเขียนถึงสมัยพุทธกาล ว่าเขาไปเข้าใจผิดใจ เข้าใจว่าพระอานนท์โดนกีดกัน โดนรังแก พอพระพุทธเจ้านิพพานแล้ว สงฆ์ก็ปรับอาบัติพระอานนท์ ๒ ข้อ

ข้อ ๑. คือไม่นิมนต์พระพุทธเจ้าไว้

ข้อที่ ๒. คือเวลาตากผ้า ผ่าอาบพระพุทธเจ้า แล้วเหยียบ โดยที่เขาไม่เห็นนะ

ทางพระอานนท์เขาเคารพพระพุทธเจ้ามาก แต่คนทำงานอยู่ มั่นวางของไว้ มั่นรีบทำงานนะ แบบไม่ได้ตั้งใจ ทีนี้พระ พอเห็นเขาก็เก็บไว้ในใจ พอพระพุทธเจ้านิพพานแล้ว สงฆ์ประชุมกัน ปรับโทษอาบัติ ๒ ข้อ

พระอานนท์ เวลาท่ามกลางสงฆ์นะ บอก “ข้าพเจ้าไม่ผิด เพราะข้าพเจ้าไม่มีเจตนาทำผิดเลย ข้าพเจ้าไม่มีเจตนา ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าพเจ้าไม่ตั้งใจทำอะไรๆ เลย แต่เพื่อความสงบสุขของคณะสงฆ์ ข้าพเจ้ายอมปลงอาบัติ ข้าพเจ้าจะปลงอาบัติ”

เพราะที่ไม่นิมนต์พระพุทธเจ้าไว้

โอ้.. พระอานนท์ร้องไห้ พอพระพุทธเจ้านิพพานนะ ร้องไห้เลย เพราะไปเกาะประคองร้องไห้อยู่ คิดดูสิ คนอยู่กันมาตั้ง ๒๕ ปี แล้วรักมาก ผู้ใหญ่ที่เราเคารพบูชาที่รักมาก ๒๕ ปี กำลังจะตาย เราจะเสียใจไหม

ไปเกาะประคองร้องไห้อยู่ พระพุทธเจ้าถาม “ภิกษุทั้งหลาย.. อานนท์อยู่ไหน?”

“อานนท์ไปเกาะกลอนประคองร้องไห้อยู่พระเจ้าข้า”

“ภิกษุทั้งหลายไปตามอานนท์มา.. ไปตามอานนท์มา..”

“อานนท์.. เรบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับไปเป็นธรรมดา แม้แต่ถาคตกิดมาแล้วก็จะตายในคืนนี้ เธอจะเสียใจไป

ทำไม เธอได้ทำบุญกุศลไว้มากแล้ว ต่อไป เรานิพพานไป อีก ๓ เดือนข้างหน้า เขาจะมี
สังคายนา เธอจะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา” ท่านพยากรณ์ไว้หมดเลย

เพราะพอพระพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร ตัวเองยังอ่อนวอนให้อยู่

“อานนท์.. เข้าไปแล้ว เราเคยทำเป็นนิมิตหมายบอกเธอถึง ๑๖ หน เธอไม่นิมิตเรา
เอง”

มารคลใจใจ มารคลใจ แล้วนี่ไปปรับอาบัติเพราะไม่ได้นิมิตใจ ทั้งๆ ที่ตัวเองก็
อยากให้อยู่ ก็อยากนิมิต ก็อยากทำนะ แต่ดูทีภาวะของคนมันตามเขาไม่ทันใจ เด็ก-ผู้ใหญ่
ใจ ที่นี้มันไม่ได้ตั้งใจทำผิดใช่ไหม คนเราไม่เป็น มันทำอะไร มันก็ผิดเป็นธรรมดา แต่พอทำ
ผิดไปแล้ว เหมือนกับให้ตำแหน่งอุปัชฌาย์ พออุปัชฌาย์ไม่พอใจ ปรับอาบัติอีก (หัวเราะ)

โยม ๑ : พระอาจารย์ครับ ถ้าอย่างนั้น อาบัติอะไรครับที่ปรับ?

หลวงพ่ : อะไร?

โยม ๑ : ที่ท่านพระอาจารย์บอกโดน..

หลวงพ่ : เขี่ยบผ้าอาบ

โยม ๑ : เขี่ยบผ้าเป็นอาบัติอะไรครับ?

หลวงพ่ : อาบัติทุกกฏ

โยม ๑ : ทุกกฏ

หลวงพ่ : ใ้เวลานี้เวลาตากไว้นะ เมื่อก่อนพระ เวลาเรตากผ้าเหมือนกัน ใครมาเห็นเรา
ตากผ้า งงนะมึง เรตากกับพื้นนี่

โยม ๑ : เหมือนอินเดีย

หลวงพ่ : เราอยู่ในป่าไง เมื่อก่อนเราชุดงศ์ เวลาอยู่ในป่า มันจะเป็นลานหินหมด แล้วเวลาหินมันโดนแสง มันรับแสง มันโดนความร้อนนะ เวลามันยังร้อนอยู่ เอาผ้าวางเดี่ยวเดี๋ยวกี้แห้ง เพราะเราเที่ยวป่ามา เราตากผ้านี้เราปูพื้นเลย

แล้วนี้ลูกศิษย์มันรับไม่ได้ เวลาลูกศิษย์มันมา มันชอบเก็บให้ เลยบอก “เฮ้ย.. กูวางไว้เอง” มันนึกว่าเราลืม เราทิ้งไว้ไง.. พวกรุ่นใหม่เขาต้องตากบนราวโซ่ไหม เขาต้องทำให้เรียบร้อย ไปวางกับพื้น เขาบอกเขานึกว่าเราทิ้ง เฮ้ย.. ไม่ใช่หรอก นี่คือเทคนิคกู

โยม ๑ : การจะฟังในธรรมพระอาจารย์ พระอาจารย์ชุดงศ์อยู่ในป่า ชุดงศ์อยู่ที่ปีครับผม

หลวงพ่ : ชุดงศ์ ไม่ได้ชุดงศ์ตลอด แต่ชุดงศ์อยู่หลายปี ตั้งแต่ปีแรก ปี ๑ พรรษาแรกเลยออกพรรษา เราออกปีล๊อกเลย เข้าพม่า

โยม ๑ : ปีล๊อก

หลวงพ่ : ออกมา เข้าพม่าไปเลย ที่นี้มันไปไม่ได้ ไปติดชายแดนนั้นนะ ไปวนอยู่นั้นนะ เพราะเราไม่ได้พรรษา เราไม่กล้าเข้าไป เราไปกับพระองค์หนึ่ง ที่นี้พระองค์หนึ่ง พอไปแล้ว เขาค้นพื้นที่ เขาไปบวชแล้วไปเจอพระที่เขาเคยค้าขายชายแดนไง เขาเข้าได้ไง เราไปกับเขา สุดท้ายแล้วเขาไม่จริง เราก็เลยแยกกัน พอแยกกันแล้วเราก็ตียวบริเวณนั้นนะ แล้วก็ออกมา

ออกมาจำพรรษาที่หนึ่ง เราออกมาแล้ว เราไปสกลฯ เลย ขึ้นไปเหนือ ไปงานหลวงปู่ฝั้น ไปเจอพระเป็นพันเลยอย่างนี้ “แล้วกูจะปฏิบัติยังไงวะ” ก็ยังกลับมาอีก สุดท้ายพอกลับมามันไม่มีใครสอน ก็วนเข้าไปอีก วนไปนี่ไปเจอหลวงปู่จวนแล้ว เพราะมันกำลังทุกข์ พอเจออาจารย์จวน พออาจารย์จวนเครื่องบินตก วิ่งเข้าบ้านตาดเลย พุงเข้าบ้านตาดเลย

ทุกข์มากนะ ทุกข์ตอนเวลาจิตเสื่อมนะ พรรษาแรกเนสัชชิกไม่นอนเลย แล้วพอจิตมันเสื่อมนี้มันหมดเลย แบกบริขารนะ ถูบาตรมันเป็นผ้า เห็นไหม แล้วมันทับ แล้วเดินไป

มันหนักนะ มันเสียตึนนะ เลือดซิบๆ เลยนะ ปีนเขาไปนี่ไปเรื่อย คิดถึงตอนนั้นแล้วมัน สะเทือนใจนะ มันแบบว่า ประสาเรานะ แบบว่า “คนไม่มีทางไป” ไม่มีทางไปเลย ถอยก็ไม่ได้ เพราะไม่ยอมถอย ข้างหน้าก็ไปไม่ได้ ไปไม่ถูก ไม่มีใครสอน

พูดถึงตอนนั้น ความรู้สึกนะ ท้อใจมากนะ เหมือนคนมืดแปดด้าน ถอยก็ถอยไม่ได้ ไล่ไปข้างหน้าหรือ ไปถามใคร แหม.. ก็ตอบไปไหนมา สามวาสองศอก

อาจารย์ฯ ที่โยมพูดถึงเราไปครบมาหมดแล้วละ เรารู้หมดนะ เหมือนเราถามปัญหา มา มันตอบอะไรก็ 모르 กูฟังไม่รู้เรื่องเลย ถอยก็ถอยไม่ได้ ไปข้างหน้าก็ไม่มีใครสอน ไป ข้างหน้าก็ไปไม่ได้ แล้วจิตมันก็เสื่อมถอยหมดนะ โอ้โฮ.. แบกบิหารไป ทุกข์ฉิบหายเลย

ทีนี้พอไปถึงอีสาน ก็ไปเรื่อย สะเปะสะปะไปประสาพระธาตุคงคั้นะ ไปเจอเพื่อนไป เจอคนรู้จัก เขาพูดคำนี้ขึ้นมา เราถึงนึกถึงคุณเขาเลยละ “ถ้ามีมณฑลภาคอีสานนะ มีไม่เข้าไปภูทอก-ภูวณะ มีก็ไม่เคยมาอีสาน” มันก็ให้เราสะเปะสะปะเข้าไปนุ่งไป ไม่งั้นก็ไม่ได้ไปหรอก ตอนนั้นไปอยู่ที่สว่างๆ สมัยนั้นนะ อยู่ที่สว่างๆ วัดหลวงปู่บุญ แล้วไปเจอเขา มาจากภาคกลาง เราก็พูดอีสานไม่ค่อยได้ ก็ไปอย่างนี้ เขาก็บอกว่า “ถ้าเอ็งมาอีสานนะ เอ็งไม่ได้ไปภูทอก-ภูวณ เหมือนกับเอ็งมาไม่ถึงอีสานไง”

ใจมันไม่ได้อยู่แล้ว ก็ไปประสาเขาว่าเราไม่มาถึงอีสาน กูขอให้มันถึงหน่อยวะ สะเปะสะปะเข้าไป พอไปถึงที่นั่นนะ พอท่านเทศน์คินนั้นนะ พอเทศน์คินนั้น ประสาเรานะ จิตมันว่างหมด คือมันไปหน้าก็ไปไม่ได้ ถอยก็ถอยไม่ได้ ไปไหนก็ไปไม่ได้ แล้วก็บอกว่าไม่มีวิชา คือเราไม่มีวิชา คือมันปล่อยหมดใจ นี่อะไรนี่ ไปถามใครก็ไปไม่ได้

พอเจอท่าน ท่านใส่เอาเลยนะ “ถ้าเราคุมจิตของเราได้ เราคุมจิตของเราได้ วิชา อย่างหยาบมันสงบตัวลง วิชาอย่างกลางท่านยังไม่เห็นมัน วิชาอย่างละเอียดในหัวใจ ท่านยังอีกเยอะแยะเลย” คือว่ามันเหมือนมีทางไป เห็นไหม คือมันจะไปข้างหน้ามันก็ไปไม่ได้ เพราะมันหลอกตัวเองไป

ตอนนั้นนะ จริงๆ เราถือหนังสือ..... เราถึงพูดกับโยมว่า “ไม่ใช่ตัวกู ไม่ใช่ของกู คือ กู” เพราะอะไร เพราะเราปฏิบัติเราถึงรู้ไง เพราะตอนนั้นอ่านหนังสือนี้แหละ อ่านหนังสือ เรื่องปฏิจกสมุปปาท เรื่องอวิชา ถ้าอวิชาดับคือพระอรหันต์ เขาเขียนอย่างนั้นว่า “อวิชา ไม่มี นี่คือพระอรหันต์”

แล้วเราก็คิดว่าอวิชาถูกดับหมดแล้ว เพราะมันไม่มี

“ไม่มี” จะไปไหนก็ไม่ได้ ถอยหลังก็ถอยไม่ได้ ไปไหนก็ไปไม่ได้ แต่กูก็ไม่รู้จะไป ไหนนะ นี่อวิชาอย่างหยาบๆ ใจ คือถ้ามั่นฟุ้งซ่าน มันอยากจะสึก มันจะอยากจะทำอะไร มันก็ ว่าไปอย่างนะ ไอนี้จะสึกก็ไม่อยากจะสึกนะ ไม่อยากทำอะไรทั้งนั้นนะ แต่ไปไหนก็ไปไม่รู้ ไป ไม่ถูก แล้วไปถามอาจารย์นะ ถามองค์ไหนนะ (โทษนะ) แหม.. ก็ตอบไม่.. ตอบไปไหนมา.. ถามอย่าง แหม.. ตอบอย่าง ปวดหัวฉิบหาย

นี่เรื่องจริงนะ ประสบการณ์ชีวิตนะ

โยม ๑ : พระอาจารย์ถึงสอนลูกศิษย์ได้ตรงประเด็น ถูกจริต

หลวงพ่ : ก็เรา.. ประสาเราเป็นมาอย่างนี้ อย่างที่หลวงตาท่านพูดนะ ท่านก็พูดอย่างนี้ ท่านบอกว่าสมัยท่านไปปฏิบัติใหม่ ท่านก็นักแสวงหาอาจารย์ เห็นไหม ก็อยากหาคนของจริง อยากหาคนบอก

ก็เรานะ “จงกูที่ลี มึงพาไปลี”

แล้วพอบอกว่า “พาไปลี”

“มึงมาลี”

“ก็บอกกูลี”

แล้วพอให้มา ให้กูโคดข้ามไปเหรอ? ไม่บอกวิธี ไม่บอกอะไรเลย

พอไปเจออาจารย์จวนท่านใส่พื้ะๆ.. “อ้อ.. เอ้อ.. อย่างนี้สิวะ”

ก็อยู่ที่นั่นเลย ลุยเลย ได้ขึ้นหนึ่ง

เรื่องบินตก “โอ้โฮ.. ตายอีกแล้ว” เพราะเคยทุกซ์มาแล้วรอบหนึ่งไง ภูจะไม่ทุกซ์รอบ ๒ อีกแล้วละ ภูเข้าบ้านตาด ภูต้องเข้าบ้านตาด หักหัวเข้าบ้านตาดเลย ปีเครื่องบินตกนั้นละ ตกปี (พ.ศ.) ๒๕๒๓ มั้ง ทำอะไรเรียบร้อยเสร็จก็ไป ปี(พ.ศ.) ๒๕๒๔.. ๒๕๒๓ นั้นเราก็ตกลงบ้านตาดเลย

โยม ๓ : อวิชาหายาหมคนี่ได้อะไร?

หลวงพ่ : ไม่ได้อะไรเลย

โยม ๓ : อ้อ.. ไม่มีเลย

หลวงพ่ : ถ้ามีเราจะหลงได้อย่างไร เราจะทุกซ์ทำไม

โยม ๑ : ปรัชญา พระอาจารย์.. เป็นปรัชญา

หลวงพ่ : เป็นปรัชญา ไซ้.. เพราะอวิชาอย่างหายา.. อวิชาคือความฟุ้งซ่านใจ คืออย่างพวกเรานี้ถ้ามันมีความคิดฟุ้งซ่าน มันมีอะไรในใจ มันก็คืออวิชาหายาๆ ที่นี้ไอ้ความฟุ้งซ่าน ไอ้ความคิดที่เราจะคิดไปทางโลก เราจะคิดไปเพื่อตัวคนเรานี้มันไม่มี แต่เราก็ตกลงไม่ได้ คือความคิดเรานี้แหละ

เวลาเราพูด.. เมื่อ ๒ วันนี้นั้นมีมา ตอนนี้มีเยอะมาก นี่เป็นหรือเปล่าไม่รู้ละ พอเราพูดอย่างนี้ปั๊บ อย่างที่โยมพูดว่า “พูดแล้วมันกินใจ” เขาก็มาหาเราเลยนะ.. เกรียด! ทุกซ์มาก ทุกซ์คนทุกซ์เพราะความคินะ ความฟุ้งซ่านนี้ทำให้เราทุกซ์นะ ความคิดเรานี้แหละทำลายเรา เราถึงบอกความคิด คิดลบ ทำลายเรา คิดบวก ส่งเสริมเรา ความคิดเรานี้ทำลายเรา

ที่นี้พอถ้าเรามีสติปัญญาทันความคิดเรานั้นก็ปล่อยหมด นี่อวิชาอย่างหายาๆ คือจริงๆ เรารู้กระบวนการ เราควบคุมกระบวนการความคิดนี้ได้ เราบริหารจัดการมันได้ แต่ไป

ไหนไม่ถูกนะ แล้วให้เราไปอย่างไรนะ แต่ความคิดนี้นะ เราทันมันได้ เราหยุดได้ ความสงบ ทำให้มันหยุดได้

แล้วพอ เห็นไหม เดี่ยวนี้ที่มานะ “ว่างๆ ว่างๆ”

โยม ๔ : มันมีหลายแบบเจ้าค่ะ

หลวงพ่ : เดี่ยวนี้ใครมาก็ “ว่างๆ ว่างๆ”

มึงจะว่างอะไรของมึง.. ไอ้ห่า!

คือเราเป็นมาหมดแล้วไง

๑. เราเป็นมาหมดแล้ว พอเราเป็นแล้ว ก็เมื่อก่อนเราปฏิบัติใหม่ ก็เป็นเหมือนพวก โยมปฏิบัติใหม่นี้แหละ แล้วเราก็อ่านตามตำรา แล้วเราก็อทำตามตำรานั้น แล้วเราก็อไปไหนไม่รอด

แล้วพอเราพูดนี้ถูกหมดนะ แต่เขาจะเชื่อ.. วุฒิภาวะของเขา เขาจะได้-ไม่ได้

อย่างพวกอภิธรรมที่มหาเรา บางคน ๔๐ ปีนะ ปฏิบัติมาตั้งแต่.. บางคนนะอายุ ๗-๘ ขวบนะ ปฏิบัติมาจนอายุ ๔๐-๕๐ บางคนอายุ ๗๐-๘๐ ก็มี แล้วมาถามเรา เราพูดไปมันก็ เหมือนกับเราขัดขาตัวเองไง เหมือนศาสนาพุทธนี้แบบว่าชี้จุดบกพร่องกันเอง มันก็ไม่สมควร

เราถึงถามว่า “โยมปฏิบัติเพื่ออะไร? ถ้าโยมปฏิบัติเพื่อว่าได้ปฏิบัติธรรมก็ถือว่าถูกแล้ว”

บอก “ไม่ใช่.. ปฏิบัติเพื่อจะพ้นทุกข์”

“ถ้าพ้นทุกข์ นี่ต้องเริ่มต้นใหม่ นี่ผิดหมดเลย”

ผิดเพราะอะไร? ผิดเพราะมันเป็นมิจฉาทิฎฐิ ผิดเพราะเป็นความเห็นผิด คนเรานี้มันตั้งเป้าหมายไว้ผิด มันจะไปถูกไม่ได้หรอก คุณิ เราจะเลี้ยงร็อตไวเลอร์นะ แล้วเขาไปเอาหมาไทยมาให้ ไปเอาไอ้พันธุ์ทางมาให้ มันจะเป็นร็อตไวเลอร์ได้ยังไง? ตั้งต้น เป้าหมายเรา ร็อตไวเลอร์ใช่ไหม เป้าหมายเราตั้งไว้แล้ว แต่เราเดินผิด มันผิด

เป้าหมาย นี่ไง ปฏิบัติใจ “ปัญญาเลย” ปัญญาอย่างที่ว่า.. เพราะเราเข้าใจกระบวนการของคนสอนนะว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ถ้าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ก็ต้องใช้ปัญญาไปเลย

เราเปรียบกับพวกโยม เครื่องมือแพทย์ เครื่องมือผ่าตัด เวลาเขาจะใช้สอย เขาต้องอบเพื่อฆ่าเชื้อ ถ้าเครื่องมือเราติดเชื้อแล้ว เชื้อเป็นเชื้อที่รุนแรงด้วย เอาไปผ่าตัดคนนะ แทนที่เราจะรักษาเขาเนะ พอผ่าตัดติดเชื้อเนะ มีงัยแย่กว่าเก่าอีก.. กระบวนการความคิดของเรา ทั้งหมดนี้มันคิดโดยกิเลส มันมีเชื้อโรคเรบาทว

กระบวนการความคิดที่เราคิด.. เครื่องมือทำอาหาร ที่บอกเครื่องมือทำอาหาร มีตำราอาหาร เครื่องมือทำอาหารพวกอุปกรณ์ทำอาหารมันมีสารพิษ ไปทำอาหาร อาหารนั้นก็ต้องมีสารพิษไปด้วย กระบวนการคิดของเรานี้มันมีอวิชชา เพราะคิดจากเรา เราเกิดมาจากอวิชชา มันต้องมีสารพิษโดยธรรมชาติของมันอยู่แล้ว แล้วเอากระบวนการความคิด บอกว่า “ใช้ปัญญาเลย ปัญญาเลย” ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาที่เป็นวิปัสสนาสายตรง มันจะเป็นไปได้ยังไง โดยข้อเท็จจริงมันเป็นไปไม่ได้ แต่มันไม่มีใครชี้ ไม่มีใครพูดอย่างนี้ให้ใครฟัง

แล้วพอกระบวนการ ถ้าเป็นหมอ เขาไม่กล้าใช้หรอก ที่เครื่องมือผ่าตัดที่มันยังไม่ได้ฆ่าเชื้อ เขาไม่กล้าใช้หรอก แต่ทางปฏิบัติเขาใช้กัน “ใช้ปัญญาไปเลย ใช้ปัญญาไปเลย” มันก็คือเครื่องมือที่มันมีเชื้อ แล้วมันรักษาแล้วมันจะหายขึ้นมา มันจะเป็นไปได้ยังไง ฉะนั้นพอเขาปฏิบัติไป อืม.. ปฏิบัติไปเถอะ นี่ที่เราบอกว่า “มิจฉาทิฎฐิ” ที่ว่าปฏิบัติโดยมิจฉาทิฎฐิ

แล้วพอปฏิบัติไปนะ “สบาย ๆ ว่างๆ” ลมพัดมานี้ก็สบายๆ ลมพัดมาสบาย.. มันจะเป็นไปได้อย่างไร โอ้บ้าเอ๊ย! มันก็เป็นสามัญสำนึกที่เราๆ กันได้ แต่ความจริงมันเป็นไปได้ ไม่ได้ ถึงได้บอกว่าเป็นมิจฉาทิฐิ ความเห็นผิด เริ่มต้นผิด ต้นคด “ต้นคดปลายตรง.. ไม่มี”

ถ้าจะต้นตรงนี่นะ เอาเครื่องมือนี้มาฆ่าเชือก่อน

เอาความคิด เอากระบวนการความคิดเรานะ มาทำให้ฆ่าเชือก่อน ทำให้หาย ฟุ้งซ่านก่อน

นี่พูดเมื่อถืออย่างที่ว่า “หายฟุ้งซ่าน” ฟุ้งซ่านยังมีพิษอยู่เพราะอะไร ฟุ้งซ่านอยู่เพราะอะไร เพราะการฟุ้งซ่านมันปล่อยวางได้ด้วยสามัญสำนึกของมนุษย์ใจ ความคิดนี้มันหยุดได้ ลมพัดมามันต้องหยุดได้ แดดออก พระอาทิตย์ขึ้นต้องตก ความคิดมีแล้วต้องดับ โดยธรรมชาติของมัน แต่ถ้าเรามีสติควบคุมมัน อย่างนี้ คูสิ เรามีแผงโซลาเซลล์ไปกางเลย แล้วเก็บพลังงานเหล่านี้ เรามีพลังงานใช้แล้ว ถ้าเอ็งไม่มีโซลาเซลล์นะ แดดออกก็ออกไปสิ พอพระอาทิตย์ตกแล้ว “โอ๊ย.. กูก็ไม่มีอะไรเลย”

เอ็งมีสติตามความคิดไป.. เอ็งมีสติตามความคิดไป.. มีปัญญาตามความคิดไป.. พลังงานจะเกิดจากใจเรานี้ไง นี่ฆ่าเชื้อ เพราะมีพลังงานแล้ว เราได้พลังงานมาแล้ว นี่เครื่องมือเราสะอาดแล้ว เพราะถ้าเราคิดตามธรรมชาติของมัน นั่นคือพลังงานที่บวกกับกิเลสเรา แต่ถ้าพอเรามีแผงโซลาเซลล์ พลังงานเกิดจากใจเรา พลังงานเราฆ่าเชื้อแล้ว สมาธิเกิดแล้ว

ทีนี้เขา พอพูดอย่างนี้ปั๊บ พอจะมาทำสมาธิ จะมาทำสมถะ เขาบอกว่า “เสียเวลา” โอ้ท่า.. ถ้าอบเครื่องมือเสียเวลาก็ต้องเสียเว้ย ถ้าเราจะอบเครื่องมือไม่เสียเวลาเลยนี้ มึงจะเอาเครื่องมือติดเชื้อไปใช้งานเลย มันเรื่องของมึงแล้ว

เขาพูดของเขา ประสาเขาว่าเป็นประโยชน์ของเขา แต่ถ้าเราดูแล้ว เราก็สังสาร เพราะเวลาเราพูดไป เขาจะเคลมว่า “เหมือนกันหมด” ทุกที เขาจะเคลมว่า “เหมือนกัน”

แต่ของเราว่า “ไม่เหมือน” เราจะไม่ยอมรับว่ามันเหมือน

โยม ๑ : แต่คนเขาก็ชอบทางโน้น เพราะมันสบาย

หลวงพ่ : แต่กรรมฐานเราสอนอย่างนี้ “มักง่ายจะได้ยาก คนมูมานะบากบั่นจะได้ดี”
เราอยู่อีสานเป็นอย่างนี้ อีสานเราโดนเต็มทีเลย พออีสานเราไปใหม่ๆ ไซ้มะ เพราะมัน
ประสาเรา เราไปใหม่ๆ ไซ้ไหม

“นุ่นเราก็ออไม่เอา นี่ก็ออไม่เอานะ”

ไอ้โฮ.. ไปเจอเพื่อนเขาบอกเลย “ไอ้พวกมักง่าย” ไอ้โฮ.. หงายหลังตั้งเลย

เราคิดผิคนะ เราคิดว่า “เราสมณะ” เราสมณะ เราเรียบง่าย ทีนี้ก็เลสมันก็เอาตรงนี้เป็น
ทางออกไซ้ไหม อะไรก็จะเรียบง่ายๆ ใจ เรียบง่ายจนไม่ดูแลบริวารของตัวเองนี่ พอเขาบอกว่า
“ไอ้มันมักง่าย” ไอ้.. เราซื่อเลยนะ ตั้งแต่นั้นมา เราต้องดูแล พอการดูแลขึ้นไป เห็นไหม
นี่ผู้ที่วิริยะอุตสาหะ จะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร

ไอ้อย่างที่ว่า “อยากสะดวกสบาย” นั่นเป็นกิเลสทั้งนั้นเลย

“มักง่ายจะได้ยาก”

เหมือนลูกหลานเรา ถ้ามันเรียน เอาไปเรียน มันอยากเรียนที่ไหน เรียนจนหัวแทบ
ระเบิดเลย แต่มันต้องเรียนเพื่อเอาวิชาชีพมา.. ถ้ารักมากเลย อยากให้สะดวกสบาย มันไม่ต้อง
เรียนนะ เดี่ยวหาเงินให้ไซ้เอง.. ได้อย่างไร? เหมือนกัน แต่ไม่มีคนพูดให้เขาฟังเอง โฮ.. ยิ่ง
ลัดสั้นๆ

โฮ.. เพราะลัดสั้นนะ เราศึกษามาเอง เราศึกษามาพวกมหายาน หลวงตาท่านก็ศึกษา
ของท่าน ท่านบอกเลย พวกนี้พวกปัญญาวิมุตติ แล้วปัญญาวิมุตติ เวลาทำนะ มันวิฤต
เหมือนกันนะ เพราะเวลาเขาปฏิบัติเขาไม่ปฏิบัติอย่างนี้ อย่างที่ว่า เณร เห็นไหม อาจารย์บอก
เลย.. อาจารย์.. เณรมันขึ้นอนาคานะ เณรมันก็ให้อาจารย์.. อาจารย์มันก็จับมือลงมาเลย ฟัน

ทิ้งนับเลย ถ้าเป็นเราโกรธตายห้าเลย แต่ที่นี้พอมันนับก็ขาด พออาจารย์เอาขึ้น จิตนี้หนึ่งเดียว
ไง พระอรหันต์ เณรก็.. ไม่มีนี่ว คือว่าพอมันฟันปั๊บ มันสว่างโพล่งข้างในนะ

โธ.. ในมหายานนะ เขาไปถาม “เวทนายังไง” เวลาไปถามอาจารย์ว่า “เวทนาคืออะไร?” เพราะมันสงสัยใช่ไหม อาจารย์นี่ผลักออกไปใช่ไหม ที่นี้เมืองจีน ประตูดมันสูง
ขามันก็ขัดอยู่ใช่ไหม เขาก็เอาประตูนี้ปิด ผลัวะ! เลย ขาหักเลยนะ ผลัวะ! ขาหัก ถึงรู้ว่า
เวทนาไง.. ก็ไปถามเวทนา เวทนา เล่นทีเดียวขาหักเลย

โธ.. ไปอ่านนะ แล้ววิเคราะห์หู้ โอโฮ.. เข้าใจผิดหมดเลยนะ

แต่เวลาเขาพูด เขาพูดอย่างนั้น “นิพพานอยู่ในใจ” เขาพูดแบบพวกหลักครูบาอาจารย์
เขาถอนอุปาทานไง มันเป็นโวหาร มันเป็นคำพูด แต่วิธีการปฏิบัติ เขาลงทุนลงแรงกันมาก
นะ

ที่นี้พอไปง่ายๆ.. “ดู.. ดู..” ธรรมดาวิมุตติกูไม่เคยเห็น กูไม่เคยเจอธรรมดาวิมุตติ กูไม่
เคยเจอ มันเป็นคำพูด พอพูดแล้วคนก็เชื่อ แล้วคนก็ติด แล้วคนก็อยากได้ เพียงแต่ว่ามันพูด
ให้คนอยากปฏิบัติ เราเห็นดีเห็นงามด้วย ก็อึ้งคนเข้ามาสนใจ พอสนใจ เพราะทุกคนกลัว
ทั้งนั้นนะ อย่างปฏิบัติ แล้วทุกคนเลย กลัวปฏิบัติแล้ว กลัวเจอผี กลัวจะลำบาก กลัวจะอะไร

แต่ถ้าเอามาปฏิบัตินะ..

โยม ๓ : หลวงพ่อเจ้าคะ.. เมื่อกี้หลวงพ่อบอกว่า “ก. กับ ข.” นะเจ้าคะ

หลวงพ่ : ไซ้

โยม ๓ : สมมุติว่า ก. มาดี มาเกิดในครอบครัวดี

หลวงพ่ : ไซ้..

โยม ๓ : เจ้าคะ..

โยม ๑ : พระอาจารย์ยังสู้ นะครับ

หลวงพ่ : นี่ที่นี้พูดถึงถ้านาย ก. เขาสร้างมาดีแล้ว เขาต้องฝึกไฟเลย คำว่า “ดี” มันมีดีได้ตั้งหลายอย่าง คำว่า “ดี” ของเรานี้แหละ คือดีก็ทำดี ทำดีของเขานะ เขาสร้างบุญกุศล เขาเสียสละ เขาทำบุญของเขา ทำบุญนี้ก็ดีของเขา พอเขาเสียสละ เป็นบุญของเขา เวลาเขาเกิดเขาเสียสละตรงนี้ นี่สิทธิของเขาแล้ว เขาไปเกิดเขาจะรับตรงนี้ เขาเรียก “อามิส” ไง

ทำบุญอย่างนี้ ทำบุญคือได้บุญตอบสนอง

เวลาเรา.. เวลาวิทยาศาสตร์เขาบอก “นี่เขามาให้ละ เขาเสีย เพราะเขาเป็นคนให้ เขาไม่ได้อะไรเลย” แต่ความจริงเขาได้หมดแล้ว เพราะนี่คือวัตถุ แต่นี่มันจะได้เพราะเจตนาที่เราอยากบริจาคให้ไหม มันก็ฝังกับใจเราไป แล้วเจตนาที่มันเกิดขึ้นมา มันเป็นทิพย์ มันอยู่กับใจ พอไปมันก็ไปข้างหน้า ถ้าเราเสียสละจนเป็นความเคยชิน พอเราไปเกิดเป็นนาย ข. ทำกินก็สมบูรณ์ ทำกินเกิดวิกฤตคนก็มาช่วย เรามีปัญหาขึ้นมา คนนั้นจะพอดีเลย คนนี้จะ.. จังหวะมันจะมาจัดให้เสร็จหมดละ

นี่พูดถึงบุญไฉ่ บุญที่เห็นชัดๆ

แต่ถ้าบุญที่เขาว่าอยากจะไฝ่นะ มันบุญอีกชั้นหนึ่ง

พระพุทธเจ้าบอกพระอานนท์เลย “อานนท์เธอบอกพวกคฤหัสถ์เขานะ อย่างบูชาเราด้วยอามิสนี้เลย ให้บูชาด้วยการปฏิบัติบูชา” เพราะการปฏิบัติบูชา คือการฝึกความรู้สึก ฝึกจิตเราเลย พอฝึกอันนี้ไว้ พอมันได้ฝึกไว้แล้ว มันลงที่นี้แล้ว

แล้วพอไป.. บุญมันมี.. อู๋หุ.. หลวงตาบอก “ห้วงสรรพสินค้า มันมีหลากหลายไม่ใช่ทำบุญแล้วมันจะ..” นี่คิดพวกนี้ เราจะบอกเลย พวกนี้มีกรอบวิทยาศาสตร์อยู่ในหัว พอคิดอะไรก็คิดตายตัวไฉ่

โยม ๓ : คือคิดไปถึงอีกข้อหนึ่งเจ้าคะว่าทำยังไงลูกถึงจะเข้ามาปฏิบัติ

หลวงพ่ : อยู่ที่ใจเขาไฉ่

โยม ๓ : เพราะเขาได้เข้ามาศาสนาตั้งแต่เด็ก แต่ว่าเขายังไม่เริ่มปฏิบัติ

หลวงพ่ : ไม่เริ่มปฏิบัติเพราะอะไร เพราะมัน.. เนอะ.. นั่งแล้วก็ปวด นั่งแล้วก็ทุกข์ ใครจะไปทุกข์วะ?ทุกข์ก็ไม่เอา เราก็บอกว่าเราปวดใจ นี่เขามานั่งกัน เขาปวด เขาทุกข์นะ ไอ้คำว่า “ปวด” ว่า “ทุกข์” มันเป็นอาการเฉยๆ เวลาจิตมันปล่อยวางแล้ว ปวด-ทุกข์มันไม่มีหรอก แต่กระบวนการของปวด ปวดหรือไม่ปวดมันก็ต้องผ่านไป ไม่ใช่ผ่านไปแล้ว ปวดจะอยู่กับเราตลอดไป

อย่างเช่น เราปลุกชน เวลาปวด เวลาทุกข์ขึ้นมาเราก็เดือดร้อนนะ แต่เวลาหลวงตาบ๊ว เวลาท่านปวดนะ “เข้าเว้ย.. เอ็งจะปวดเอ็งก็ปวดไปนะ ข้าจะเทศน์” (หัวเราะ) ท่านว่านะ คนละเรื่องนะ “ปวดเอ็งก็ปวดไปเถอะ ข้าจะเทศน์”

ปวดไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ปวด ถ้าเป็นพระ ถ้ากระบวนการเราจบแล้ว ถ้าเราทำกระบวนการของเราได้ เราผ่านขั้นตอนการปวดไปแล้วนะ พวกเราจะมีความสุขมากเลย คือมันจะมีอะไรขึ้นมา นี่เรารู้ทันหมดนะ มีอะไรมาก็เออ.. ก็เป็นสัจจะความจริงอย่างนี้ ใจเราจะมั่นคง มีแต่ความสุขมากนะ

ไอนี้เวลาปวด โอ้โฮ.. มันจะวิ่งไปหาหมอ โอ๊ย.. ตายเลย เพราะปวดเป็นเราเหมือนกัน อย่างที่พูดเมื่อกี้ที่ว่าปวดเป็นเรา แต่ถ้าเป็นอริยบุคคลนะ ปวดไม่ใช่เรา จันซ์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่จันซ์ ๕.. จันซ์ ๕ ก็เวทนาไง จันซ์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่จันซ์ ๕ แต่มันอยู่ด้วยกัน แต่ไม่ใช่ของเรา เวทนาปวด ปวดมันมีกับเรา แต่ไม่ใช่ของเรา แต่ตอนนี้ปวดเป็นเราหมดเลย

นี่พูดถึง ถ้าเราจะเริ่มภาวนา เราจะเห็นคุณค่าของมันไง ทรัพย์-อริยทรัพย์

เมื่อวานพูดถึง เขาถามปัญญานี้เหมือนกัน ถามถึงปัญหาพ่อแม่ไม่เข้าวัด เราบอกว่าพ่อแม่ มันมี.. ในพระไตรปิฎกก็มี อย่างแม่พระสารีบุตร พระสารีบุตรทว่าเจ้าแม่ได้ เห็นไหม แล้วคุณอนาถบิณฑิกเศรษฐีเอาลูก จ้างลูกเข้าวัด จ้างเข้ามาก่อน พอได้เงินทุกวัน เอาทุกวันเลย พอได้ทุกวันเลย ทีนี้เอาแล้ว “มาแล้วต้องให้ได้ธรรมะวันละข้อ” พอวันละข้อ มัน

ต้องคิด ต้องจำ พอมันต้องคิด ต้องจำ ใจมันบริหารงานแล้ว พอมันคิด มันจำปั๊บ มันจะเอารางวัลให้เยอะขึ้น พอคิด พอจำมาได้เป็นประโยชน์ พอปั๊ง! พระโศดาบันเลย ตั้งแต่วันนั้น ไม่เอาสตางค์ สตางค์ไม่เอา ไปหาพ่อ ไม่เอาสตางค์

“พ่อ บอกมาเอาสตางค์” อายพ่อเลย

เวลามันเป็นขึ้นมาแล้ว เห็นไหม

ทีนี้ กรณีอย่างนี้มันอยู่ที่ดุลยพินิจ อยู่ที่ความฝักใฝ่ ไอ้พวกนี้มัน.. ประสาเรา ถ้าตอนนี้ละ ธรรมดาของโลกนะ โลกมันก็ต้องคิดมีกรอบคร่าวเป็นธรรมดา แต่พอมีกรอบคร่าวไปแล้วนะ พอเป็นอย่างนี้ปั๊บนะ ก็จะมากิดเสียดายทีหลัง มันเป็นไปตามวัย แต่วัยอย่างนี้คิดเลย “อยากจะปฏิบัติมาก”

ลูกศิษย์มา คิดอย่างนี้มากเลย

เราบอก “คนมาวัดนี้มีบุญมากเลย”

“หลวงพ่อ.. ผมมีบุญ ทำไมผมพลาดไปมีลูกอย่างนี้ล่ะ?”

“อ้าว.. ก็นั่นมันกรรมนะ ถึงเวลาเอ็งคิด เอ็งสติเอ็งยับยังไม่พอไง”

แล้วพอจะมาปฏิบัติแล้วนี่ก็ลูก ต้องดูแลรักษา ไอ้ต่อไปมันก็จะไปคิดอย่างนั้นนะ นี่กิเลสมันบังไว้อย่างนี้ กาลเวลามันจะบังเราไว้ โดยธรรมชาติ พวกเราก็ต้องมีกรอบคร่าวเป็นธรรมดา พอมีกรอบคร่าวไปแล้ว พอไปเจอปัญหาขึ้นมาแล้ว.. แหม.. ไปเสียดายทีหลังอีกแล้ว

อันนี้ พวกนี้เราผ่านมาแล้ว ก็อยากจะบอกเขา แต่เขาก็อยากทดสอบเอง มันเป็นไปตาม.. นี่ไง ธรรมะเป็นธรรมดา นี่เป็นพระอรหันต์หมดแล้ว เพราะมันเป็นธรรมดาของเขา เพราะเขายังไม่ได้สัมผัส เขาก็อยากลอง ไอ้เรามันผ่านมาแล้ว ก็อยากจะบอกเขา นี่พ่อแม่ลูกตรึงนี้ กลับบ้านก็เถียงกันนะ ไอ้นี้พูดไปอย่าง ไอ้พวกนั้นคิดไปอีกอย่าง เถียงกันเน่ๆ เลย

ฉะนั้น เวลาลูกศิษย์เรา บางทีมันมีครอบครัวหนึ่งเขาพาลูกมา นานๆ มาวัดทีหนึ่ง เขาพยายามจะให้ลูกประเคนอาหาร ลูก.. “ทำไมต้องกูคนเดียววะ ทำไมไม่ให้พ่อแม่..” มีปัญหาแล้ว เราเข้าไปหา เขาจะเริ่มเสียงดังแล้ว เขาจะกลับบ้าน ลูก “กลับบ้านๆๆๆ” เราบอก “เฮ้ย.. มึงกลับไม่ได้แล้ว มึงต้องอยู่นี่ก่อน เพราะถ้ามึงกลับไปแล้ว มึงไม่มีกรรมการ”

อ้าว.. แล้วคุยกันเลย พ่อแม่เขามีความปรารถนา อยากจะให้ลูกได้ประเคน ใ้บุญเยอะๆ ไอ้ลูกก็แบบว่าทำไมพ่อแม่ไม่ช่วยกันทำ เพราะพ่อแม่เขาคิดว่าไม่เป็นไร เราบอกเลย มุมมองมันต่างกัน มุมมองของพ่อแม่ พ่อแม่ไปทำอยู่แล้ว ก็อยากให้ลูกได้ ไอ้ลูกก็บอกว่าพ่อแม่ก็ทำบ้าง คือว่าเขาประเคนอยู่ แต่เขาไม่ต้องเขาคคนเดียว มันเหมือนกับเราโตแล้วนะ แล้วพอเข้าไปทำนะ กล้วยเหวีย กล้วยอยากเป็นอิสระเหวีย

เราจะบอกว่ามุมมองมันหลากหลาย เราปรับจน เออ.. เข้าใจกันหมด อย่างนั้นกลับได้แล้ว ไม่งั้นกลับไปบ้านทะเลาะกัน ๒ ฝ่าย คือมันคนละมุมมอง แล้วปะทะกัน แต่พอเวลาแล้ว เราจนเลย มุมมองผู้ใหญ่เป็นอย่างนี้ มุมมองของเด็กเป็นอย่างนี้ คือไม่มีอะไรเสียหายเลย ต่างคนต่างหวังดี พอเข้าใจปั๊บ กลับบ้านได้ แต่ถ้าไม่มีกรรมการนะ มันพูดกันไม่เข้าใจหรอก เราเข้าใจตรงนี้ แต่พวกโยมไม่เข้าใจ ประสบการณ์ชีวิตเขามีนะ เขามอง มุมมอง ประสบการณ์ชีวิตยังน้อยมาก ทุกคนเก่งหมดนะ แต่พอไปประสบการณ์ชีวิตนะ เดี่ยวจะงงเลยนะ เดี่ยว..

โธ่.. โลกนะ โลกข้างนอกนี้ ขนาดเราเอง เราไม่ไปยุ่งกับเขา เขายังมายุ่งกับเราเลย เดี่ยวคนนั้นก็มา เดี่ยวคนนี้ก็มาอย่างนี้ เราไม่อยากยุ่งกับเขา เขายังมายุ่งกับเรา เรื่องของโลก อันนี้มัน.. เราเกิดมาในวัฏฏะเป็นอย่างนี้

อาทิตย(อาทิตตปริยายสูตร) ใจ “ตาเป็นของร้อน รูปเป็นของร้อน โทสัคคินา โมหัคคินา” นี่ก็เหมือนกัน “โลกเป็นของร้อน” ร้อนเพราะอะไร ร้อนเพราะโทสะ ร้อนเพราะโมหะ “โทสัคคินา โมหัคคินา” ไฟราคะ ไฟโมหะ มันเผาตลอดเวลา มันเป็นของร้อน แล้วอะไรเป็นที่พึ่ง

โธ.. ลูกศิษย์มานะ สงสารพวกมึงหนีหายเลย เขาทำงาน เขาเครียดมากเลย ญิบอกแก้
ได้อย่างเดียว คือธรรมะ นี่เหมือนกัน อยู่ในนี้ “ธรรมะแก้เครียด”.. ธรรมะเท่านั้นแก้เครียด
แก้ความทุกข์ แก้ทุกอย่างเลย แล้วพอทุกข์ขึ้นมานะ ก็อยากจะหาอะไรไปแก้ ไปหาวัตถุ ไป
หาสิ่งของมาแก้... ไม่มีทาง! ไม่มีทาง! เพราะมันไม่ใช่ธรรมะโอสธ ไม่ใช่ยาแก้โรคนี.. ไม่มี!
โรคกิเลสแก้ได้อย่างเดียว คือธรรมะ แก้โรคกิเลสอย่างเดียว.. อย่างอื่นแก้กิเลสไม่ได้ วัตถุแก้
กิเลสไม่ได้! สรรพสิ่งแก้กิเลสไม่ได้! ไม่ได้! ธรรมะอย่างเดียว!

ทีนี้พอธรรมะอย่างเดียว พวกเราก็มองพระเง พระที่ไม่ดีๆ เราก็มองข้ามกันไป มัน
สำคัญตรงนี้ สำคัญตรงผู้สื่อธรรม ไอ้คนสื่อธรรมมันไม่สามารถสื่อให้เราเข้าใจได้ เขาก็เลย
มองข้ามธรรมะกันไป แต่ถ้าคนสื่อธรรมได้ มันมีของมันได้ แล้วเป็นประโยชน์มันได้

เดี๋ยวเราเอาหนังสือให้ดู.. มา.. เอวัง